

Tháng 6, 2016

**Tình Khúc Mưa Số 39
(Hòn Giận)**

Ừ! Thôi thì cứ mưa đi!
Cho đầy nỗi nhớ từ khi xa người
Nước mưa sao cứ mặn môi
Chảy thành dòng nhớ, đất bồi thấm lâu.

Làm sao biết giọt mưa ngâu
Chàng Ngưu, nàng Chức âu sâu mãi thôi!
Vời trông cánh nhạn phương trời
Bắc cầu ô thước cho người đoàn viên.

Cho dòng mưa hết muộn phiền
Tươi xanh lộc biếc cây hiên trở hoa
Giọt mưa thánh thót hiên nhà
Như lời tình tự chan hoà nhớ nhung.

Thôi thì dù có muôn trùng
Người đầu sóng, kẻ cuối dòng tìm nhau
Thôi thì mưa cứ mưa mau
Giận hờn trôi xuống, nắng chào bình minh.

Nắng yêu thương của chúng mình
Lung linh toả sáng giữa thình không buồn
Nắng ngời như thể tình xuân
Dù mưa dù gió cũng ngăn ấy thôi.

Cũng dòng mưa mãi thay lời
Thôi đừng hờn giận, hồi người cùng ta!
Cuộc tình ngày ấy ngọc ngà
Dấu như cơn gió thoảng qua trong đời.
Ngọc Quyên

Mùa Phượng Cuối Cùng

Hè năm đó. em vừa tròn 18,
Niên học cuối cùng, buồn lắm Anh ơi,
Khắp phố phường, hoa phượng nở đỏ trời,
Trong nắng hạ, râm ran lời ve hát.
Niên học cuối cùng,
Âm thầm lau nước mắt,
Em như chim lìa rừng,
Ngơ ngác 4 phương xa.
Niên học cuối cùng,
Ve sầu da diết lạ.
Phượng cũng sớm buồn, lá tả rụng đầy sân.
Nắng hạ vàng buồn bã dưới gót chân,
Anh xa quá, dù gần trong gang tấc.
Bảo đừng khóc, nhưng lệ đầm trên mắt,
Vi ngày mai, hai ngả chiếc thuyền trôi
Vi ngày mai mỗi kẻ mỗi phương trời
Đời xuôi ngược, biết có ngày tao ngộ?
Tuổi thơ ngây ngu ngơ không dám ngộ,
Để thuyền Anh theo gió đã ra khơi.
Mỗi hè về nhìn phượng thắm nơi nơi,
Em lại nhớ mái trường xưa yêu dấu.
Em lại nhớ thuở tình đầu thơ dại,
Chẳng hẹn hò mà mãi mãi luyến lưu.
Dù hôm nay, hai phương trời diệu vợi,
Hè chẳng phượng hồng, vắng ngắt lời ve.
Trong âm thầm lặng lẽ, em vẫn nghe,
Những rung động đầu đời xưa thân ái.
Tóc đã bạc màu.
Mùa phượng hồng em nhớ mãi,
Nhớ thuở học trò,
Nhớ Anh,
Và nhớ cả mái trường xưa.
Hoài Hương

Tháng Sáu Trời Mưa

Portland mấy ngày qua nóng quá trời. Khóm trúc bên hiên nhà người viết có nhiều lá trúc khô quéo hết ráo nếu tôi quên tưới nước. Nguy quá!
Người viết chợt nhớ đến bài thơ Áo Lụa Hà Đông của thi sĩ Nguyễn Sa:

...Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng

Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn
Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã về chân dung
Bày vội vã vào trong hồn mở cửa...
(Thơ Nguyễn Sa- Ngô Thụy Miên phổ nhạc thành bài hát cùng tên)

<https://www.youtube.com/watch?v=lnRUJjurTis>

Vũ Khanh trình bày

Hình ảnh người con gái mặc chiếc áo lụa Hà Đông ở Saigon trước năm 1975 thật dễ thương. Bài thơ của thi sĩ Nguyễn Sa, nhạc phẩm của nhạc sĩ Ngô Thụy Miên, tiếng hát của ca sĩ Vũ Khanh cũng dễ thương luôn khiến cho chúng ta quên mất cái nóng nung người của Sài Gòn năm cũ. Smile!

Nhưng ở Portland, Oregon, nơi người viết đã chọn làm quê hương thứ hai của tôi, vào những tháng hè cũng nóng bức không kém Saigon ngày cũ vì có những ngày nóng gần đến 100 độ F. nên nhiều khi người viết lại thơ thần:

“Nắng Portland em đi mà nổi quạu
Bởi vì trời nóng quá, đổ mồ hôi
Dẫu rằng em uống nhiều nước lắm rồi.
Nắng vẫn nóng, làm em tôi khó chịu

Em đã hết nét yêu kiều yếu điệu
Em không ngồi bên song cửa làm thơ
Nét dịu dàng, mềm mại đáng mèo khờ
Đã biến mất khi mắt em đổ lửa....
Smile!

(Thơ vui mùa nắng hạ- Srong Lam)

Thế rồi chàng thi sĩ Nguyễn Sa lại thơ thần làm bài thơ Tháng Sáu Trời Mưa để cho Tháng Sáu Saigon năm cũ thêm phần mát mẻ.

Bây giờ hơn 40 năm sau, người viết đang sống ở Portland nghe lại bài thơ này được nhạc sĩ Hoàng Thanh Tâm phổ nhạc qua sự trình bày của ca sĩ Ngọc Lan để thấy Tháng Sáu Mùa Hạ vẫn còn có một chút gì lãng mạn, dễ thương đôi chút. Smile!

Tháng Sáu Trời Mưa

*Tháng sáu trời mưa trời mưa không dứt
trời không mưa anh cũng lay trời mưa
anh lay trời mưa phong kín đường về
và đêm ơi xin cứ dài vô tận*

*Mình dựa vào nhau cho thuyền ghé bến
sưởi ấm đời nhau bằng những môi hôn*

*mình cầm tay nhau nghe tình dang sóng nổi
hãy biến cuộc đời thành những tôi tân hôn*

*Da em trắng anh chẳng cần ánh sáng
tóc em mềm anh chẳng tiếc mùa xuân
trên cuộc đời sẽ chẳng có giai nhân
vì anh gọi tên em là nhan sắc*

*Anh vuốt tóc em cho đêm khuya tròn giấc
anh sẽ nâng tay cho ngọc sát kê môi
anh sẽ nói thầm như gió thoảng trên vai
và bên em tiếng đời đi rất vội*

*Tháng sáu trời mưa trời mưa không dứt
trời không mưa em có lạy trời mưa
anh vẫn xin mưa phong kín đường về
anh nhớ suốt đời mưa tháng sáu*

Thơ: Nguyễn Sa
Nhạc: Hoàng Thanh Tâm

Youtube THÁNG SÁU TRỜI MƯA - Tiếng hát Ngọc Lan
<https://www.youtube.com/watch?v=CJ1ImZoMrzA>

Người viết mở đầu bài tâm tình này một chút thi vị cho vui mà thôi chứ tâm ý chính của người viết muốn nói lên là sự khổ sở vì trời nắng vào tháng hè ở Portland, Oregon chỉ có mấy tháng mà thôi làm sao so sánh được với sự khổ sở mà người dân ở những nơi hạn hán mà họ phải chịu đựng lâu dài.

Khi sưu tầm tài liệu viết bài này, người viết đã tìm được những dữ liệu và con số thật kinh hoàng của 10 vụ hạn hán kinh hoàng nhất thế giới, điển hình dưới đây:

- Vào khoảng tháng 7/2011 đến giữa năm 2012, một đợt hạn hán nghiêm trọng đã ảnh hưởng đến hầu hết Đông Phi, gây ra tình trạng khủng hoảng lương thực trầm trọng tại Somalia, Djibouti, Ethiopia và Kenya, đe dọa mạng sống của hơn 10 triệu người.
- Trận hạn hán ở Trung Quốc năm 1941 đã khiến hàng triệu người dân không thể trồng trọt, và ước tính 3 triệu người tử vong.
- Ethiopia trải qua nạn đói kinh hoàng vào khoảng thời gian 1983-1985 do ảnh hưởng của nạn hạn hán, khiến hơn 400 nghìn người thiệt mạng.
- Những đợt hạn hán tại bang Illinois, Mỹ, xảy ra vào khoảng thời gian 1988-1989 đã gây thiệt hại 120 tỷ USD, hàng nghìn người thiệt mạng vì đợt nắng nóng kỷ lục, cùng nhiều vụ cháy rừng xảy ra.
- Vào khoảng tháng 7/2011 và giữa năm 2012, một đợt hạn hán nghiêm trọng đã ảnh hưởng đến hầu hết

Đông Phi, gây ra tình trạng khủng hoảng lương thực trầm trọng tại Somalia, Djibouti, Ethiopia và Kenya, đe dọa mạng sống của hơn 10 triệu người.

(Nguồn: Trích Báo mới.com)

Người viết trong một chuyến hành hương Ấn Độ năm 2007, đã thấy tận mắt, nhìn tận nơi sự nghèo khổ của người dân Ấn Độ sống trong sự thiếu thốn, nghèo nàn dưới cái nóng nung người của nước Ấn. Họ phải sống trong những chiếc lều rách nát, bẩn thỉu, hôi hám. Tội nghiệp và đáng thương vô cùng!

Người viết cũng đã đi qua những cánh đồng khô cháy không một bóng cây, không một giọt nước của Ấn Độ để đến viếng Taj Mahal, một ngôi đền đẹp lộng lẫy, xa hoa bằng cẩm thạch trắng của một vị vua xây cho bà vợ đã mất mà ông yêu quý nhất.

Hai hình ảnh, hai cuộc đời. Đó phải chăng là duyên nghiệp?

Ai mà chẳng muốn được sống giàu sang, sung sướng? Ai mà chịu sống cảnh bần cùng, đói khổ? Chỉ cần một chút nghĩ đến những người đang nghèo khổ hơn ta, có lẽ chúng ta sẽ bớt than vãn một phần nào và biết rằng mình có phúc hơn nhiều người khác rồi.

Những ai đang sống giàu sang sung sướng kia có bao giờ dành ra một phút để thương những người kém may mắn hơn ta không nhỉ? Hỏi tức là trả lời rồi đó.

Người viết xin mượn những cái «Một Chút» dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết, bạn nhé !

Một chút trong cuộc đời

Một chút những viên đá nhỏ có thể tạo thành một ngọn núi lớn.

Một chút những bước chân có thể đạt đến ngàn dặm.

Một chút hành động của tình yêu thương và lòng khoan dung cho thế giới những nụ cười tươi tắn nhất.

Một chút lời an ủi có thể làm dịu bớt những đau đớn to tát.

Một chút ôm siết ân cần có thể làm khô đi những giọt nước mắt.

Một chút ánh sáng từ những ngọn nến có thể làm cho đêm không còn tối nữa.

Một chút kỷ ức, kỷ niệm có thể hữu ích cho nhiều năm sau.

Một chút những giấc mơ có thể dẫn đường cho những công việc vĩ đại.

Một chút khát vọng chiến thắng có thể mang đến thành công.

Đó là những cái "một chút" nhỏ bé có thể mang đến niềm vui hạnh phúc lớn nhất cho cuộc sống của chúng ta.

Và bây giờ chúng mình sẽ cùng gặp những ai đã trao tặng cho chúng mình những cái "một chút" trong cuộc đời để nói với họ rằng: "Cảm ơn bạn vì tất cả những một chút mà bạn đã giúp đỡ cho tôi".

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Xin mời quý bạn thưởng thức youtube **Chỉ Có Một Tấm Lòng** để gửi một chút tình thương mến đến những người đang đau khổ trong cõi trần này.

<https://www.youtube.com/watch?v=F5hwCY-DTY0>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 328-ORTB 736-62916)

Cao Niên Đi Picnic

Cách đây hơn một tháng giáo sư Phạm Văn Tuấn cho hay hội Cao Niên tổ chức đi biển ở ngoại ô Maryland vào cuối tháng 7, muốn đi thì ghi tên kéo hết chỗ. Anh gửi chương trình cho xem: hội sẽ cung cấp ăn trưa, có thể câu cá, tắm biển, có văn nghệ bỏ túi do hội viên trình diễn. Giá vé \$20 Mỹ kim. Tôi điện thoại báo tin cho nhau và 4 chi em ghi tên đóng tiền giữ chỗ.

Hôm qua một vị trong ban tổ chức điện thoại nhắc nhở chúng tôi có mặt tại điểm tập trung lúc 8g30. Chị Lễ, chị Kiện lái xe một mình, chị Bích Thuần cho tôi đi nhờ. Chúng tôi không bị kẹt xe, đến trụ sở Cao Niên sớm nên bãi đậu xe còn nhiều chỗ trống. Mọi người chuyện trò vui vẻ trong khi chờ xe bus. Trong số người chờ đợi có một vị ngồi xe lăn và một số ít người trẻ tuổi. Khi xe bus dài ngoằn đến, các cụ già lên xe trước xong đến các bà, các cô. Các ông lên sau cùng nên ngồi các băng phía sau. Trong khi hành khách lên xe ban tổ chức chuyển thức ăn, nước uống vào hầm xe.

Đúng 9g30 xe rời bãi đậu. Chuyến đi có 55 hành khách tham dự gồm người Cao Niên và trẻ tuổi. Khi khách ngồi yên ban tổ chức đem lại mỗi người một chai nước. Anh Đăng chào mừng đồng hương và cho biết chương trình sinh hoạt trong ngày. Ông Chủ tịch hội Cao Niên vẫn tất chào mừng hội viên và những người tham dự buổi cắm trại. Anh Đăng thổi khẩu cầm mở màn giúp vui hành khách. Giáo sư Kim Oanh, cô Kiều Nga, ông cựu chánh án Thành, ông Bùi Thanh Tiên, cô Xuân và vài vị nữa lần lượt trình bày các bản nhạc, hay câu chuyện vui nên thời gian qua mau. Chừng 15 phút sau chúng tôi đến Washington DC, thấy cây Bút Chì (Washington Monument) cao ngê, Tidal Basin và những cây đào lá xanh um chung quanh bờ hồ, những chiếc thuyền con xanh xanh đậu dưới bến. Xe đi về hướng Maryland, đi qua các phố phường, cao ốc, thương xá tráng lệ, tư gia gọn gàng xinh xắn ở vùng Washington xong qua ranh giới tiểu bang Maryland. Chúng tôi thoải mái trên xe bus rộng rãi, mát mẻ, mãi mê nhìn qua cửa kính thấy trời xanh mây trắng, cây cảnh xanh tươi vui mắt của vùng ngoại ô yên tĩnh thanh bình. Xe bus cao nên nhìn cảnh vật chung quanh thật rõ ràng và đi lại được nếu cần khác với xe nhà thấp và nhỏ, chỉ ngồi một chỗ mà thôi. Ban tổ chức còn phát cho mỗi người vài tờ báo khác nhau nhưng chúng tôi mang về nhà xem vì còn mãi chuyện trò.

Chúng tôi ngạc nhiên khi xe dừng lại ở công viên Sandy Point State Park, Annapolis, Maryland để mua vé vào cửa. Thời giờ qua nhanh quá, nhìn lại mới biết đã 10g 30. Giá vé \$4 Mỹ kim cho người dân Maryland, ở tiểu bang khác đến phải trả gấp đôi \$8. Buổi cắm trại do hội Cao Niên Maryland tổ chức và mời hội Cao Niên Virginia đi chung, nên hai xe bus được mua vé theo Maryland. Vào khỏi cổng chút xíu chúng tôi thấy gian nhà

dành cho hội Cao Niên vì có cái biểu ngữ nền vàng chữ đỏ bằng Việt ngữ to giăng trên cao...

Công viên Sandy Point rộng mênh mông, cỏ xanh trải dài, một số cây cho bóng mát rải rác trong khuôn viên. Dọc theo bờ biển, dưới bóng cây có những ghế dài cho thiên hạ nghỉ chân, ngắm biển xanh nghe gió thổi rì rào. Vài chiếc xe của cảnh sát và nhân viên công viên chạy qua lại trên các con đường tráng nhựa gần bãi biển. Trong công viên có 6 gian nhà dành cho người cắm trại gồm lò nướng thịt, 3 dãy bàn dài và băng gỗ, có thể chứa hơn 100 người mỗi gian nhà. Phía trước mặt là biển, bãi tắm xéo về bên tay phải. Vòi nước ngọt rải rác trong công viên. Ghềnh đá cho người đi câu ngay phía trước. Hội Cao Niên Maryland và Virginia dùng chung gian nhà, hội Maryland có 64 người chiếm một dãy bàn bên phải, Virginia ngồi bên trái. Dãy bàn giữa còn trống ai muốn ngồi cũng được. Có khoảng 5, 10 vị đem ghế xếp ra ngồi dưới bóng cây đọc báo. Các vị thanh niên và trung niên đứng bên lò than rực lửa nướng thịt heo, thịt gà thơm phức. Khoảng 12 giờ ban tổ chức mời dùng cơm trưa. Thức ăn ê hề, thịt heo, thịt gà nướng, 3 - 4 loại xôi, giò lụa, chả giò nhiều lắm... Theo lời Ông Bùi Mạnh Hùng, Phó chủ tịch hội Cao Niên Maryland, vịt quay, dưa hấu, nước lạnh, các loại soda và bia là tặng phẩm của các vị mạnh thường quân Maryland. Ông cho biết ban tổ chức xin giấy phép câu cá và uống bia để trại viên được dùng bia và đi câu cá không bị phạt. Bà Thủ quỹ Hội Cao Niên Maryland đã ướp 100 pounds thịt gà và heo để nướng hôm cắm trại. Hội Cao Niên Maryland còn cung cấp vật dụng

như muỗi, nĩa, ly, khăn giấy... và tìm địa điểm sinh hoạt. Virginia mang 30 pounds xôi các loại xanh vàng, đỏ (1) chảo lửa, 200 cái chảo giò, trái cây...

Khu vực bãi biển trong công viên chỉ dành riêng cho trại viên, bãi biển công cộng ở nơi khác. Sau buổi cơm trưa lại có văn nghệ dân hát, một số vị chơi bingo, một số đi tắm biển và có một vị mang cần câu ngồi câu cá một mình. Chị em chúng tôi đến gian trống gần bờ biển chuyện trò. Một vài vị nằm dài trên băng gỗ nghỉ ngơi hay ngủ trưa? Một ông dẫn cháu nhỏ chừng 2 tuổi đi chậm rãi dọc theo bãi biển xem nước xanh hay đón gió mát vì nắng đã lên cao. Hai, ba đứa trẻ ướt mềm từ đầu đến chân đứng nghịch bên vòi nước ngọt. Chúng không muốn rời vòi nước cho đến khi bà mẹ trẻ đến dẫn chúng đi nơi khác...

Một đoàn chừng 30, 40 trẻ em, có 3 người lớn đi cùng giống như các cô giáo dẫn học sinh đi tắm biển. Đứa nào cũng có khăn và quần áo tắm xanh đỏ tím vàng ... trông vui mắt. Chúng được đưa đi thẳng xuống bãi tắm và trở lên bờ khoảng 1 giờ sau.

Khoảng hơn 15 giờ chúng tôi trở lại gian nhà chính thu dọn tàn dư buổi ăn và sinh hoạt trong ngày. Nhạc cụ xếp dọn gọn gàng. Rác, đĩa giấy, ly nhựa cho vào bao rác mà ban tổ chức đã mang theo vì công viên không cung cấp thùng rác. Gian nhà dọn dẹp sạch sẽ như trước. Xe bus rời công viên lúc 16 giờ trước khi chụp ảnh lưu niệm chung với tất cả trại viên.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi đến công viên Sandy Point, ngoại ô Maryland, nơi rộng rãi, không khí trong lành và yên tĩnh. Dù có nhiều nhóm sinh hoạt cùng một lúc cũng không làm phiền nhau vì gian nhà nọ cách khoảng gian nhà kia. Địa điểm cũng không quá xa thành phố.

Xin cảm ơn ban tổ chức hội Cao Niên Maryland và Virginia đã mất thì giờ tổ chức buổi sinh hoạt ấm áp thân tình và vui tươi cho các hội viên, gia đình và thân hữu như chị em chúng tôi cũng được tham dự. Tôi được biết tiền vé \$20 đóng cho hội thật ra chỉ đủ tiền thuê xe bus và tài xế vì hội phải trả cho họ \$900 một ngày.

Cầu chúc tất cả quý vị trong ban tổ chức và trại viên được bình an, khỏe mạnh để có thể gặp nhau trong các buổi sinh hoạt tươi vui khác.

Cầu mong tuổi hạc an khang,

Tháng năm còn lại ngày vàng thong dong...

Ngọc Hạnh

1) Xôi vàng: xôi vò; xôi xanh: xôi lá dứa, xôi đỏ: xôi gấc

CHẤT NÀO SẼ XÚC TÁC?

Giang san ai giữ giùm em?

Nghe trong ngân lệ ướt thêm cảm hờn

Cửa tù vòng khóa kếp, đơn?

Cộng Tàu, Cộng Việt: khổ hơn dân mình.

Những người dân gánh tội tình

Đỏ hoa cả mắt, “vàng” trình thưa ai?

Anh hùng một thuở ra oai

Anh thư Trung, Triệu hồn hoài linh thiêng

Cúi xin phò hộ ba miền

Anh em quật khởi, bung biên đồng tâm!

Không, không! Không thể điếc câm!

LỬA THIÊNNG xuyên nữa! Xin châm thêm ngòi.

Ý Nga, 280616

MANG MANG DẠ SÀU!

Quê người lạc bước hai nơi

Lênh đênh xứ lạ hai trời Mỹ, Âu

Bao mùa lá rụng hai châu

Xuân tàn mấy bận, dạ sầu còn mang.

Làng xưa chôn ấy ngọn ngang

Thương về Đất cũ cò vàng đã thay

Sương giăng, khói tỏa ai hay

Mưa rơi, mây phủ xám ngày tha hương.

Ý Nga, 280616

*MANG MANG: lớn, rộng

VĂN LÀ LÍNH

*

Thành kính tri ân các CHIẾN SĨ VNCH vẫn đang

THƯƠNG NGƯỜI CHIẾN SĨ VÌ DÂN

Thương Người ngâm Tống Biệt Hành
Trong thời chinh chiến đoạn đành mà đi.
Thương Người nghe khúc Phân Kỳ
Vì dân, vì Nước ai ghì chí trai?
Thương anh, thương chị sắc, tài
Biệt Ly khóc hận, ra oai diệt thù.
Thương Người Năm Xuống thiên thu
Vinh danh xin gửi điệu ru: thơ buồn
Xin Người vì lệ dân tuôn
Tiếp thêm sức mạnh: chẳng luôn Hán nhân.
Ý Nga, 280616

LÀM CHO HAY!

Ngào cho ngọt tiếng chích chèo vang rộ!
Hát cho hay lời triu mến yêu em!
Giữ hoài thơm hương lái đến êm đêm!
Nhớ cho kỹ màu ruộng dưa, bờ giậu!

Để nung nấu ngọt ngào đường tranh đấu,
Để quê hương sẽ không đổ màu Tàu,
Để Non Sông không tanh tươi, đờn đau,
Biển nhiễm độc, đất nồng mùi hóa chất.

Mài cho bén Gươm Kiều Hùng chất ngát!
Dẹp cho tan gốc giặc Hán hung hăng!
Hủy cho xong phường “hồng, đở” lằng nhằng!
Ta dựng lại cờ tự do, Dân Chủ!
Ý Nga

âm thầm đấu tranh cho một VN không cộng sản

*

Thương Anh khắc khoải ở đây
Thương Anh chôn ấy lất lây, u hoài
Tao phùng mấy độ trong, ngoài?
Bao mùa hội ngộ thôn Đoài, thôn Đông?

Thương Anh mỗi bước nhọc công
Thương ai đơn lẻ, vợ chồng chẳng nên
Tay đau vẫn chuốt lăm tên
Cung Anh vẫn bắn! Dân rên vẫn nhiều!
Ý Nga, 280616

THƯƠNG DÂN

Thương gì chẳng bằng thương dân!
Sống trên quê hương nhuộm bản,
Chết trong chủ nghĩa ngu đần
Lãnh đạo: Cả Dân, Cả Đần!

Toàn là khẩu hiệu, biểu ngữ
Đem ra đảo ngược tình hình
Bánh vẽ đảng mang ra như
Xiết bao tử dân thời bình
Ý Nga, 280616

TÌNH KHỜ

Khi biết tôi có ý định xin việc làm ở văn phòng bảo hiểm, mà ông chủ là một người đàn ông trung niên, Tú Oanh nói :

– Nghe đồn rằng ông ấy là đệ nhất chung tình, dù bà vợ nhan sắc rất tầm thường. Có nhiều người đẹp đã phải thất bại với kế hoạch mỹ nhân kế.

Trâm Anh nheo mắt với tôi:

– Người đẹp này thế nào? Nghe nói, mi không đánh thì thôi mà đã đánh thì trăm trận trăm thắng phải không? Vậy thì nhào vô đi.

Tôi khoanh tay trước ngực nhìn hai nhỏ bạn múa mồm bằng thái độ dửng dưng:

– Sao tụi mi không nhào vô mà xúi ta?

– Rất tiếc, tao không có sắc đẹp “nghiêng thùng đồ nước như mày”. Chứ nếu có, thì tao cũng sẽ thử xem có thắng nổi không. Ha! Ha!!! Đùa chút cho vui, chứ thắng hay thua thì phụ nữ cũng lờ thôi mày ạ!

– Mà thắng được chắc cũng phải sốt tim, cạn nước mắt. Đừng dại Diêu Vân ơi!

Tôi nhìn Tú Oanh cười hiền lành:

– Đừng lo, tao khôn lắm. Đã vậy, còn yếu bóng vía nên không dám thử đâu.

– Ủ! Thế thì tốt, chứ nhào vô mà thua thì bề mặt nữ nhi lắm.

Dù chỉ là những câu nói đùa, nhưng rất vô tình hai cô bạn thân đã chạm vào tự ái của tôi, một người con gái biết mình đẹp.

Người đàn bà ngồi bên cạnh tôi có đôi mắt màu nâu nhẹ, trong veo. Chiếc mũi không cao lắm, đầu mũi hơi tròn cùng đôi môi nhỏ tạo cho bà nét phúc hậu, dịu dàng. Khuôn mặt đó, dù không đẹp nhưng bất cứ ai nhìn thấy lần đầu tiên đều có cảm tình. Giọng nói bà thật êm và nhẹ nhàng:

– Em phải giữ gìn sức khỏe. Làm việc ít một chút. Đừng suy nghĩ, lo lắng nhiều.

Tôi cười nhẹ:

– Chị có anh Đông lo mọi thứ, còn em một thân, một mình, nên phải tự lo.

– Vậy thì lấy chồng đi.

Tôi ngả người ra phía sau, giọng buồn bã:

– Có ai thèm em đâu mà lấy!

– Chứ không phải tại em quá kén chọn sao?

Người đàn bà vỗ nhẹ bàn tay tôi:

– Ráng tịnh dưỡng cho mau khỏe. Chị sẽ thay thế em để lo công việc trong thời gian này.

Tôi nhìn bà bằng đôi mắt long lanh chút ghen tỵ:

– Xin lỗi, em đã làm cho chị cực nhọc.

– Không sao, chị cũng muốn thỉnh thoảng xuất hiện ở văn phòng để mọi người biết anh Đông là “groom” đã có chủ.

Giọng người đàn bà hạ thấp như lời than vãn:

– Nói đùa thôi, chứ một người chồng tốt như anh Đông thật khó tìm.

Nếu là người đàn ông khác, chưa chắc chị đã giữ gìn được mái ấm gia đình cho đến ngày hôm nay. Đối với Đông, chị không làm tròn bổn phận một người vợ... cưới nhau sáu năm rồi mà chị vẫn chưa sinh được cho anh một đứa con. Đã vậy...

Người đàn bà thở dài, ánh mắt như chìm vào nỗi muộn phiền giữa câu nói bỏ lửng.

– À ! Thức ăn chị đã bỏ vào hộp, khi nào cần ăn, em chỉ hâm sơ lại là được. Còn đây là thuốc, nhớ uống đúng theo lời chỉ dẫn.

Cell phone của chị vang lên bằng một điệu nhạc rộn rã. Chị bắt máy, ánh mắt reo vui trong tiếng cười trong vắt:

– Ô! Em quên mất... xin lỗi anh... cảm ơn anh.

Tôi tò mò nhìn chị nghe ngóng. Tiếng cười giòn tan của chị lại vang lên một cách sung sướng:

– Hôm nay sinh nhật của Đông mà chị quên. Anh Đông tốt vậy đó em, không trách chị mà còn mời chị dự tiệc sinh nhật của anh do chính anh đãi.

– Chị thật có phước!

Tôi nghe giọng nói của mình như rơi xuống cung bậc buồn da diết. Người đàn bà xin phép đi vào phòng tắm. Tôi thần thờ bước xuống giường. Đứng trước gương, tôi nhìn thật lâu vào bóng dáng người con gái dong dỏng cao, bờ ngực đầy, chiếc eo thon thả, cộng thêm đôi mắt sắc, sống mũi cao, bờ môi đầy đặn trên khuôn mặt mũm mĩm. Đẹp.

Vốn vẹn một chữ đẹp mà tôi nghe mòn tai từ thuở mới dậy thì đã khiến tôi trở thành người con gái kiêu sa. Tôi kiêu căng trước ánh mắt ngơ ngẩn, si mê của những người đàn ông chung quanh. Tôi thách đố với những người phụ nữ nhìn tôi bằng đôi mắt ganh tỵ. Tôi tự phụ đến nỗi dám thốt thành lời “các bà đừng để đấng phu quân của mình ngồi cạnh tôi nhé”.

Thật vậy, những đứa bạn từng là bạn thân của tôi, sau khi kết hôn đã biến đi mất dạng. Không đứa nào còn gần gũi, thân thiết với tôi, chỉ vì sợ chồng nó nhìn thấy tôi. Nhưng đâu ai biết rằng trong lòng tôi đang mang

nặng nỗi tương tư. Tôi tự giận mình sao không chinh phục được người đàn ông mà tôi si mê đắm đuối? Người đàn ông đã qua một đêm với tôi mà vẫn điềm tĩnh để nói với tôi rằng “không bao giờ anh rời bỏ vợ anh”. Giọng nói bình thản cũng là lời nhắn nhủ nhẹ nhàng “cho dù em rất đẹp, nhưng cái nhan sắc diễm lệ đó sẽ không phá vỡ được bức tường tình nghĩa của vợ chồng anh” như mũi dao xoay buốt trái tim tôi.

oOo

Hai năm trước, sau khi ra trường với bằng kế toán, tìm mãi không được việc làm thì Trâm Anh giới thiệu tôi đến văn phòng bảo hiểm của Đông. Người đàn ông có khuôn mặt vuông, với cặp mày rậm và đôi mắt sáng đầy nghị lực, cùng phong cách đầy nam tính đã khiến tôi choáng váng vì bị tiếng sét ái tình giáng trúng ngay tim. Tôi bối rối và ngớ ngẩn một cách tội nghiệp. Nếu là người chủ khác chắc tôi đã được mời đứng lên và tiễn chân ra cửa. Nhưng Đông thì không, anh bắt tay tôi vui vẻ:

– Rồi cô sẽ quen dần. Tôi nghĩ, công việc này không làm khó được cô đâu. Và tôi đã trở thành một nhân viên đặc lực của Đông, có thể làm “overtime” bất cứ lúc nào mà không cần thù lao. Tất cả hành động của tôi không thoát khỏi đôi mắt tinh đời của hai đứa bạn thân. Trâm Anh cảnh cáo tôi:

– Ông chủ có vợ rồi đấy nhá!

– Và anh chàng này tuân thủ đúng câu “nhất vợ nhì trời” – Tú Oanh bồi thêm –

Vợ chồng ông Đông lấy nhau lâu rồi mà không có con, đang chữa trị thì bác sĩ khám phá ra bà Đông bị tiền ung thư tử cung. Nghe nói bệnh đã được chữa lành nhưng bà không thể có con được và hình như bà cũng không... “OK” trong chuyện ấy, nhưng ông Đông vẫn rất chung tình với vợ. Bởi vậy, nếu mày quyết định chinh phục Đông, thì đó là quyết định sai lầm.

Tôi nhếch môi cười và trả lời một cách tự tin:

– Tao sẽ chứng minh cho mày thấy quyết định của tao là đúng.

Trâm Anh nghiêng đầu nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu:

– Nghĩ lại xem... có đáng để mày đánh đổi cả cuộc đời không?

Tôi chống tay xuống bàn, rút cao hai vai, nheo mắt trêu ghẹo:

– Thì cũng tại mày đưa tao đến với Đông. Nói vậy chứ đừng lo, từ xưa đến nay tao luôn sáng suốt trong chuyện tình cảm.

Tôi có thể dỗi gạt mọi người nhưng không thể dỗi gạt được chính mình. Tôi đã yêu Đông ngay lần gặp gỡ đầu tiên. Và suốt thời gian làm việc bên cạnh nhau, tình yêu ấy càng nồng nàn, sâu đậm. Tôi vẫn nhớ lời cảnh cáo của hai cô bạn thân, nhưng tôi không còn sáng suốt như đã tự hào với Trâm Anh để đắn đo, suy nghĩ về việc mình làm mà chỉ biết hành động theo mệnh lệnh của trái tim.

Trái tim sôi nổi của cô gái hai mươi tám tuổi bảo tôi phải trở hết tài để chinh phục người đàn ông đáng yêu này. Tình yêu nóng bỏng của cô gái lãng mạn, đa tình thúc giục tôi phải chiếm lấy người tình trong mộng mà tôi đang si mê cuồng nhiệt. Thế là tôi quên hết. Quên luôn cả lời dạy dỗ “là con gái phải đoan trang và biết giữ mình” của mẹ để tìm đủ mọi cách lay động trái tim của Đông.

Cuối cùng, Đông đã ngã vào vòng tay tôi sau một trận say túy lúy trong buổi tiệc sinh nhật có nhiều bạn bè và Đông là người ở lại sau cùng trong căn nhà ấm cúng của tôi khi vợ anh về Việt Nam thăm bà mẹ đang trong cơn thập tử nhất sinh. Tôi hưởng từng giọt hạnh phúc thấm đẫm trên thân thể tràn trề sức sống. Tôi hân hoan trong niềm vui sướng vô bờ với những dự tính háo hức.

Tôi sẽ cho Đông một đứa con mà anh đang mong ước (chắc chắn là vậy!!!). Tôi sẽ bứt rời Đông ra khỏi mái ấm gia đình của anh và người đàn bà đã từng được anh âu yếm gọi bằng hai chữ “vợ tôi” mỗi khi nhắc đến.

Buổi sáng, khi giật mình tỉnh giấc, Đông rùng mình như vừa thoát khỏi cơn mê. Tôi không hề hối tiếc những gì đã cho đi. Nhưng thái độ im lặng đến tê tái của Đông làm tôi thoáng bàng hoàng. Tiếng thở dài của anh khiến tim tôi đau nhói, xót xa ứa lệ.

– Sao em có thể đại dột như thế?

Tôi vui đầu vào ngực Đông. Cái cảm giác ngát ngậy với mùi da thịt nồng nàn vẫn còn nguyên vẹn trong tôi:

– Em không hối tiếc, bởi vì em tin chắc rằng anh sẽ không bỏ em...

Với ánh mắt say đắm tôi khẽ thì thầm vào tai Đông. Rất khẽ:

– Em sẽ cho anh một đứa con và một mái ấm...

Đông kéo xốc hai cánh tay tôi, giọng nói không êm ái, không ngọt ngào như tôi làm tưởng:

– Đó là những điều không thể có. Em hãy nghe rõ... anh không bao giờ rời bỏ vợ anh. Anh không thể để cho gia đình anh tan nát.

Tôi bật khóc nức nở:

– Nên anh thà đời em tan nát, phải không?

Đông đứng lên đi về phía cửa sổ. Ánh nắng buổi sáng hắt vào mặt anh. Khuôn mặt ủ dột mà tôi chưa từng nhìn thấy kể từ ngày vào làm việc với Đông:

– Sao em lại cố tình đặt anh vào hoàn cảnh khó xử này?

– Tại vì em yêu anh. Em yêu anh một cách ngu si, khờ khạo. Anh biết không?

Bằng giọng uất nghẹn tôi hét lên như điên, như dại. Đến bây giờ tôi mới mở mắt ra để nhìn thẳng vào sự thật. Sự thật Đông không phải là loại đàn ông tôi đã từng gặp. Ở anh là cả một sự trầm tĩnh, kín đáo. Có những lúc anh rất tế nhị, ngọt ngào để tôi vui mừng khi chợt nghĩ, hình như anh đã bị chao đảo trước những chăm sóc, mật ngọt của tôi.

Nhưng cũng có lúc anh thật nghiêm trang, cứng rắn để tôi phải chồn chân, kim hãm nhịp đập của trái tim mình. Tôi không đoán được chính xác tình cảm Đông dành cho tôi, nhưng vẫn buống bình lao vào vì sự tự tin đến mức kiêu ngạo của người con gái được trời ban cho nhan sắc. Tôi bỏ ngoài tai những khuyên nhủ chân thành của Trâm Anh và Tú Oanh để cố chấp tin rằng mình không bao giờ thất bại trên tình trường.

Đông nhìn thẳng vào mặt tôi, cái nhìn như thấu suốt những mưu toan bất chính trong lòng tôi:

– Sự việc đã xảy ra theo đúng sự tính toán của em, phải không? Còn anh... đúng là tình ngay mà lý gian. Anh chỉ muốn nói một điều để em hiểu, không bao giờ anh muốn đem sự đau khổ và bất hạnh đến cho vợ anh. Vì thế... anh chỉ còn biết... thành thật xin lỗi em.

Tôi bỗng thấy mình khờ khạo đến tội nghiệp. Vậy mà suốt đêm qua tôi cứ thao thức trong niềm hạnh phúc tưởng chừng không bao giờ có được bằng trí tưởng tượng dồi dào. Tôi ngây thơ tin rằng, với một người đàn ông đã bao năm sống bên cạnh người vợ bệnh hoạn không làm tròn bổn phận trong vấn đề chăn gối, trong khi tôi có thừa điều kiện để mang đến cho Đông những gì anh thiếu thì tôi sẽ chinh phục được Đông một cách dễ dàng. Rồi tôi sẽ sinh cho anh những đứa con xinh đẹp và anh sẽ yêu thương tôi bằng tất cả tâm lòng với những bù đắp mà tôi đã mang đến cho anh không cần một điều kiện.

Nhưng bây giờ, tất cả chỉ là ảo tưởng. Đông mãi mãi vẫn là một tinh cầu xa lắc, xa lơ mà tôi gắng sức nhoài mình níu lấy nhưng vẫn ngoài tầm tay với.

oOo

Người đàn bà trở lại cùng với tiếng chuông điện thoại vang lên lạnh lạnh. Ngọt ngào như thuở tình nhân, bà dịu dàng trả lời:

– Dạ! Xong rồi, anh chờ em một chút nha. Em xuống liền.

...

– Dạ! Hôm nay Diệu Vân đã đỡ nhiều rồi? Anh muốn nói chuyện với Vân không?

Tôi nhìn người đàn bà hồi hộp chờ đợi, nhưng chỉ nhìn thấy nụ cười của bà với tiếng dạ thật nhỏ. Buông điện thoại xuống, bà vỗ nhẹ vào vai tôi, ân cần từ già:

– Anh Đông sợ em mệt nên bảo chị, để em nghỉ ngơi. Thôi chị đi đây.

Người đàn bà véo má tôi, thân thiện trêu ghẹo:

– Cô thư ký có muốn nhắn gì với sếp không?

Tôi lắc đầu cố nén tiếng thổn thức “Có! Em muốn nhắn với Đông đừng tàn nhẫn với em như thế. Em muốn nhắn... em nhớ Đông lắm và em muốn hỏi Đông, sao người đến với em không phải là anh ấy mà lại là chị?”. Cánh cửa khép lại bằng âm thanh khô khan như điệp khúc chia lìa. Tôi vùi đầu vào gối, nghe nổi cô đơn phủ trọn trên thân xác. Tôi vào bệnh viện rồi trở về nhà. Một tuần lễ trên giường bệnh, Đông chỉ đến thăm tôi một lần, những lần còn lại là người đàn bà ấy. Người đàn bà hạnh phúc hơn mọi người đàn bà khác trên cõi đời này. Tôi đã tự chọn cho mình

một con đường tình đầy chông gai, buồn tủi để bước vào một cách tự nguyện, nên không thể trách Đông, bởi vì chính Đông đã nhẹ nhàng cảnh cáo tôi “Dù thế nào anh cũng không bao giờ rời bỏ vợ anh”.

Ngân Bình

Tình Khúc Mưa Số 38 **(Bến Đợi)**

*Vẫn những cơn mưa từng chiều... từng chiều
Gió theo về nghe xơ xác quạnh hiu
Cũng con đường, sao băng khuâng sớm tối
Nước mưa thôi, sao mặt đấng bờ môi.*

*Hay lệ tình đọng đầy tim thổn thức
Sợi thương bay tha thiết úa làn mây
Cho con lốc xoáy tan trời mơ ước
Xuống vực sâu chìm nỗi nhớ lưu đây.*

*Đâu hương tình, đâu ngát ngát ngày cũ
Nồng nàn say, sương trắng rụng bên thềm
Lạc cội hư vô, đôi bờ khát vọng
Chỉ tiếng mưa rơi, thánh thót tàn đêm.*

*Sao không là lời tình ru em ngủ
Đưa em về ngày ấy tuổi đôi mươi
Xin cho em vào con mộng cuối đời
Để từng đêm ta tìm nhau, rời rã.*

*Cho nhớ mong như giọt mưa trên lá
Rơi thì thầm khúc hát chuyện đôi ta
Đời ngăn sông cách núi chẳng nhạt nhòa
Bờ sinh tử vẫn chờ nhau kiếp khác.*

*Vẫn nơi đây, góc trời hôn em lạc
Xin một lần gặp gỡ cũng trăm năm
Chờ đợi ai, ngọn sâu đông hấp hối
Trong cơn mơ, tay với đầu chân người*

*Trong cơn mơ hôn em lên tiếng gọi
Người tình ơi! Đêm lạc lõng chơi vơi
Mưa tạ từ, mưa buông lơi dòng tóc
Thú đau thương cùng đắm con mê đời.
Ngọc Quyên*

TÌNH KHÚC CHO NHAU
(Thân tặng Lục Cô nương)

1- NGÂN BÌNH

HỘI NGỘ AUSTIN

(Kỷ niệm hội ngộ CGV June, 18 – 19 - 2016)

Trở lại Austin một ngày hè,
Lòng tôi vội vã như chuyến xe,
Chuyến xe đi giữa trời nắng nóng,
Tôi vẫn thấy gần quãng đường xa.

Hẹn hò nhau như hẹn tình nhân,
Trong tháng sáu có một mùa xuân,
Bạn cũ bạn mới chờ tôi nhé,
Ta sẽ có ngày vui cuối tuần.

Căn nhà tôi đã đến một lần,
Hôm nay tôi lại được dừng chân,
Nhà rộng có chủ nhân hiếu khách,
Chị Kiều Mộng Hà và chó cưng.

Tôi gặp Linh Đắc và Minh Giang,
Hai người bạn tôi đã quen tên,
Đời ảo nếu có duyên là thật,
Đời thật đây rồi xin đừng quên.

Lâu lắm mới gặp lại Nguyên Nhung,
Tươi như hoa, nói chuyện có duyên,
Đỗ Dung vẫn đường dài không ngại,
Ngân Bình vẫn bên tôi thật gần.

Bàn dài ăn uống và chuyện trò,
Mấy khi được vui với bạn bè,
Bao nhiêu câu chuyện chưa hết chuyện,
Lòng vẫn mở lòng đêm đã khuya.

Tôi ngủ trong căn phòng đã quen,
Nghe chị Linh Đắc kể chuyện thêm,
Đêm nay hai phương trời xa cách,
Chung một không gian, chung một giường..

Sáng hôm sau đi thăm vườn hoa,
Cách nhà ba mươi phút lái xe,
Thời tiết sẽ nóng ta chẳng ngại,
Làm duyên làm dáng với dù che.

Những tấm hình chụp bên ao sen,
Các loài hoa khác không nhớ tên,
Đi dạo bên cỏ hoa, tre trúc,

Trời sinh một cặp chung tình
Ngân Bình cùng Đặng Hiếu Sinh song toàn
Bao nhiêu năm vẫn nồng nàn
Tình yêu đâu có thời gian chen vào

2-ĐỖ DUNG

"Dịch cân kinh" luyện mỗi ngày
Đố ai tươi trẻ dẻo dai hơn nàng
Tung tăng bên món nữ trang
Nụ cười an lạc, trần gian thiên đàng

3- THANH DƯƠNG

Chuyện lòng nhân vật tên Bông
Bao nhiêu hấp dẫn ẩn trong nụ cười
Đố đời "thú bông lên người"
Cười-đau, khóc-hận... ối giờ Thanh Dương

4- LINH ĐẮC

Đa tình nhưng cũng chung tình
Mộng mơ từ thuở Giáng sinh bên chàng
Dấu đời dấu bể trái ngang
Tình đâu giấu cất nồng nàn trong tim

5- MINH GIANG

Tuổi này say với thiên nhiên
Ngắm hoa là một cách thiền đó Giang
Mặc ai tài sắc vẹn toàn
Thân an, tâm lạc trần gian mấy người

6- NGUYỄN NHUNG

Đọc xong **Bãi Bể Nương Dâu**
Nghe đau sau những dải dầu nắng, mưa
Gánh-gồng, lê lét... khổ chưa!!!
Tắm thân "vợ nguy" dư thừa đắng cay

7- Gia Chủ KIỀU MỘNG HÀ

Gia chủ lù khù lại rất què
May mà quý bạn chẳng thềm chề
Nấu ăn lọng cọng không hành muối
Tóm lại: dở hơi phôi... vụng về. Hi hi...

Kiều Mộng Hà

Austin, June 23.2015

* những bút danh theo alphabet

THƯƠNG LÀM SAO VÔ?

Tán tỉnh rằng hay, hay chẳng mấy!
Tán... say càng tệ lắm lẽ nhè!
Lựa quý càng căng hoài cũng rách
Không tình, lóng lánh cũng phát phơ!
Á Nghi, 210616

Hay bóng cây cao giữa lối mòn.

Mỗi cảnh mỗi nơi được chụp hình,
Ghi lại đây khoảnh khắc tri âm,
Kề vai chúng ta cười vui quá,
Chuyện đời thường cũng là tình thân.

Vui thì vui cũng phải chia tay,
Nắng gió oi đừng làm mắt cay,
Cám ơn các bạn lần hội ngộ,
Đường về mang theo kỷ niệm đây
.Nguyễn Thị Thanh Dương.
(June, 23, 2016)

ANH ĐẸP NHẤT DƯỚI TRĂNG

Anh ơi "ngoại mạo bắt cầu"*
Tâm trong giữ đẹp mới giàu nghĩa nhân
Song thưa trộm cũng chẳng cần
Minh vui nước biếc thả vầng trăng
Ngắm hồ vàng vạc sao đặng
Nhìn nhau lấp lánh đẹp căng mắt tình
Á Nghi, 210616

*"Ngoại mạo bắt cầu": không cần bề ngoài > chữ của
NGUYỄN KHUYẾN

XIN ANH ĐỪNG HỎI

Em không thích với quá tầm
Trợt chân lại té tím bầm, ai nâng?

Em không thích dạ dạ, vâng
Với người xa lạ ở tầng quá cao.

Em quen cúi thấp ngọt ngào
Trên đôi chân vững, chẳng chao bao giờ!

Á Nghi, 210616

*VỚI: đưa tay lên cao hoặc xa tầm tay mình mà vin, mà
lấy

*VỚI: đưa tay lên hoặc thẳng ra để cố níu vật gì

HÔNG DÁM ĐÁU

Ra công kín đáo, nhẹ nhàng
Anh đem tim bạc, lòng vàng bày ra
Không xin phép tác Má, Ba
Đền công nếu muốn ai mà đáp công?
Á Nghi, 210616

ĐEN GÌ? TRÔNG CHI?

Mông toi trước giậu tím đen
Trên không di điều ngợi khen điều gì?
Người đi biển biệt nhớ chi?
Phía sau vèn rém, ai tì cầm trông?
Á Nghi, 210616

CŨNG THẤY KỆ

Lời mây lơ lửng người khen tóc,
Gửi gió quanh co: -Áo tím xinh!
Miệng méo khen hoài đây cũng kệ
Đó khen nhật, nguyệt? Cũng thấy tình!
Á Nghi, 210616

QUÊ HƯƠNG LÀ NHẤT!

Em đem anh vào nhiều thơ
Nhiều ơi là nhiều vô kể!
Mà anh cứ mãi hững hờ
Nên em tìm gì thay thế?

Em đem sông đọt, biển chờ,
Cỏ, hoa, côn trùng, giun, dế,
Con đê lở lồi đôi bờ...
Quê hương bao là trắng lệt!
Á Nghi, 210616

ĐỪNG TRÁCH MẸ CHA

Thôn Đình sáu khắc nhớ anh
Thương anh xóm Chợ năm canh nhớ người
Thân gầy em chẳng thể cười
Thương anh hồng béo nhìn trời đêm sao
Duyên chưa gặp đủ ngọt ngào
Trách chi Cha Mẹ! Trách nhau đủ buồn!
Á Nghi, 210616

MƯA TRONG, SAO BẾN ĐỤC?

Trời rơi rớt giọt mưa trong
Thương ai thốn thức mỗi mong một người
Trời không có nắng sao cười?
Người không Người Ấy sao tươi trước đèn?
Nên thơ ướt át lệ hoen
Thương thuyền bến đục, phận đen má hồng.
Á Nghi **210616

ĐỪNG QUÊN!

Đong đầy đó! Chớ vui đi một chút!
Nhớ em hoài! Đừng một phút lãng quên!
Họ, rất nhiều chẳng cần nhớ, chỉ tên:
Hàng, Nga, Nguyệt. Cuội mà quên, mưa đổ!
Á Nghi, 230616

Tháng Sáu Lễ Cha Tháng Năm Lễ Mẹ

FATHER'S DAY

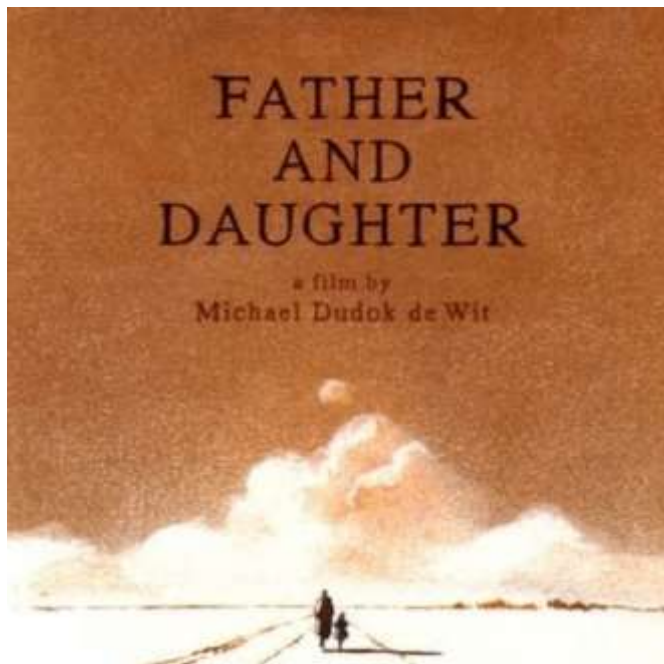
Đã bao lần xuân, hạ, thu, đông đến với thành phố hoa hồng Portland an lành hạnh phúc. Ở nơi đây, tôi thấy mùa nào cảnh sắc cũng đẹp, cũng hữu tình.

Nhưng riêng thiên ý, có lẽ tháng năm có Ngày Lễ Của Mẹ và tháng sáu có Ngày Lễ Của Cha là những tháng đẹp nhất trong năm vì ít ra trong hai tháng này, người con đã dành được ít phút giây để tưởng nhớ đến cha mẹ dù cha mẹ đã già yếu hay vẫn còn trẻ tuổi, dù cha mẹ đã qua đời hay vẫn còn sinh tiền. Văn hóa Tây Phương vẫn có cái hay cái đẹp của Tây Phương và văn hóa

Đông Phương vẫn có cái hay cái đẹp của Đông Phương. Trái tim tình cảm gia đình ở nơi nào cũng giống như nhau một khi nước mắt và máu đào vẫn mặn hơn nước lã, phải không bạn?

Ở Việt Nam không có ngày lễ vinh danh đặc biệt dành cho người Cha mà chỉ có ngày lễ Vu Lan của Phật giáo dành để tưởng nhớ đến người mẹ đã qua đời qua sự tích báo hiếu của Đức Mục Kiều Liên muốn cứu độ mẹ già là bà Thanh Đề với nghi lễ ngày Rằm tháng bảy xá tội vong nhân nhưng ở Mỹ lại có những ngày dành cho cả Cha lẫn Mẹ.

Xin cảm ơn bà Ann Reeves Jarvis đã tranh đấu cho Ngày Lễ Của Mẹ (Mother's Day) được công nhận chính thức năm 1914 và bà Sonora Smart Dodd đã tranh đấu cho Ngày Của Cha (Father's Day) được công nhận chính thức năm 1972 là những ngày lễ quốc gia nơi xứ Mỹ.

Chúng ta sống ở nơi nào thì cũng cần hòa nhập văn hóa hay đẹp ở nơi ấy, bạn đồng ý chứ? Công ơn sinh thành dưỡng dục của Mẹ lẫn Cha phải được vinh danh, tưởng nhớ như nhau.

Nhiều người Việt nơi hải ngoại ngày nay cũng ăn mừng Ngày Của Mẹ và Ngày Của Cha như cư dân sở tại. Chúng tôi rất trân quý hai ngày lễ này vì đây cũng là dịp để gia đình bé nhỏ của chúng tôi có thêm dịp để xum họp, để chia sẻ niềm vui và thương yêu nhau nhiều hơn nữa!

Năm nay Ngày Lễ Của Cha là chủ nhật 19 tháng 6 năm 2016. Smile!

Người viết vừa tìm được một câu chuyện hay hay dưới đây xin mời bạn cùng đọc cho vui nhé. Smile!

Người Cha Được Tạo Ra Như Thế Nào?

Khi ông Trời bắt đầu tạo ra người cha đầu tiên trên thế gian, ngài chuẩn bị sẵn một cái khung thật cao. Một nữ

thần đi ngang qua ghé mắt coi và thắc mắc:

“Thưa ngài, tại sao người cha lại cao đến như vậy? Nếu ông ta chơi bi với trẻ con thì phải quỳ gối, nếu ông ấy muốn hôn những đứa con mình lại phải cúi người. Thật bất tiện!” Trời trầm ngâm một chút rồi gật gù: “Người nói có lý. Thế nhưng nếu ta để cho người cha chỉ cao bằng những đứa con, thì lũ trẻ sẽ biết lấy ai làm tầm cao mà vươn tới?”

Thấy Trời nặn đôi bàn tay người cha to và thô ráp, vị nữ thần lại lắc đầu buồn rầu: “Ngài có biết đang làm gì không? Những bàn tay to lớn thường vụng về. Với đôi bàn tay ấy, người cha chật vật lắm mới có thể găm kim băng đóng tã, cài nút áo cho con trai, thắt chiếc nơ hồng cho con gái.

“Bàn tay ấy không đủ khéo léo để lấy những mảnh dăm nằm sâu trong da thịt mềm mại của trẻ.” Ông Trời mỉm cười đáp: “Nhưng đôi bàn tay to lớn vững chãi đó sẽ diu dắt bọn trẻ qua mọi sóng gió, cho tới lúc chúng trưởng thành”. Vị nữ thần đứng bên cạnh nhìn Trời nặn người cha với một đôi vai rộng, lực lưỡng. “Tại sao ngài phí thế?”, nữ thần thắc mắc. “Thế người cha sẽ đặt con ngồi đâu khi phải đưa nó đi xa? Lấy chỗ đâu cho đứa con ngủ gật gồi đầu, khi đi xem xiếc về khuya? Quan trọng hơn, đôi vai đó sẽ gánh vác cả gia đình”, ông Trời đáp. Ông Trời thức trắng đêm để nặn cho xong người cha đầu tiên. Ngài cho tạo vật mới ít nói, nhưng mỗi lời phát ra là một lời quyết đoán. Tuy đôi mắt của người cha nhìn thấu mọi việc trên đời, nhưng lại bình tĩnh và bao dung.

Cuối cùng khi đã gần như hoàn tất công việc, Trời thêm vào khóe mắt người cha vài giọt nước mắt. Nhưng sau một thoáng tư lự, Ngài lại chùi chúng đi. Thành ra người đời sau không mấy khi thấy được những giọt lệ hiếm hoi của người cha, mà chỉ có thể cảm và đoán được rằng ông ta đang khóc. Xong việc, ông Trời quay lại nói với nữ thần: “Người thấy đó, người cha cũng đáng yêu như người mẹ mà ta đã dồn bao công sức để tạo ra”(Nguồn: Trích trong website Ngonluanho.net)

Vào khoảng thời gian cuối năm 2000, đầu năm 2001 có một bộ phim ngắn được các nhà phê bình điện ảnh đánh giá rất cao. Các liên hoan phim, các giải thưởng lớn mà bộ phim này tham dự cũng như được đề cử thì hầu như không giải thưởng nào lọt khỏi tay đạo diễn cùng đoàn làm phim cả. Không nói ra hẳn các bạn cũng

biết đó chính là phim ngắn "Father and Daughter" của đạo diễn người Hà Lan Michael Dudok De Wit. 8 phút ít ỏi đó là 8 phút người xem bị mê hoặc bởi kịch bản cũng như sự kết hợp tuyệt vời giữa âm nhạc và nét vẽ của người họa sĩ.

"Father and Daughter" đề cập đến tình cảm gia đình, thứ tình cảm mà con người tự nhiên sinh ra đã có rồi. Người cha tạm biệt cô con gái thân yêu của mình để lên đường. Ngày qua ngày, dù mưa dù nắng, cô bé vẫn ra bờ sông ngóng cha với một niềm tin mãnh liệt rằng người cha thân yêu sẽ quay trở lại.

Hết ngày rồi lại đến năm, rồi năm này qua năm khác. Ngày chia tay cha, còn là một cô bé lẫm chẫm, rồi cô gái ấy lớn dần lên, già đi nhưng vẫn không quên cái bến sông nơi tạm biệt người cha. Người cha thì vẫn chưa thấy về, nhưng niềm tin mãnh liệt của người con gái thì vẫn còn đó, và nó sẽ còn theo cô đến lúc cuối đời.

Sự kết hợp giữa âm nhạc và nét vẽ hoạt hình cũng tuyệt vời, phải ghi nhận công lao của người chọn nhạc nền, bản "Danube Waves" của Iosif Ivanovici hợp với nội dung phim một cách hoàn hảo. Kết thúc của bộ phim cũng là một kết cục mở, để người xem có thể tùy ý lựa chọn những cách kết thúc hợp theo ý mình.

(Nguồn:sưu tầm trên internet)

Mời quý thân hữu xem nét đẹp của Father and Daughter qua youtube dưới đây:

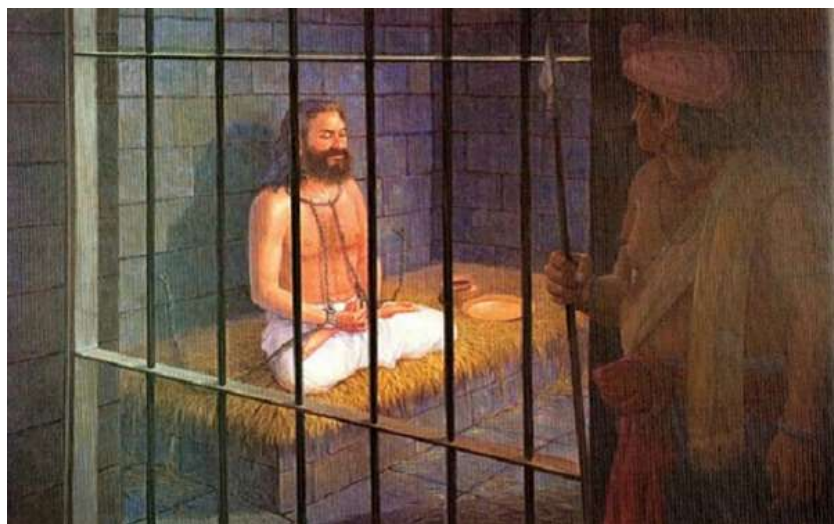
<https://www.youtube.com/watch?v=NVBKW0ks3-M>

Người viết xin mời bạn đọc thêm hai mẫu chuyện về tình phụ tử được tôi sưu tầm đem về đây như một món quà nói lên Tình Cha cũng thiêng liêng cao quý như Tình Mẹ. Những câu chuyện về tình phụ tử xuyên thế kỷ từ lời răn dạy của Phật môn tới câu chuyện cảm động của ngày nay...

Từ lời răn dạy của Phật môn

Câu chuyện đầu tiên được ghi chép lại trong Kinh Phật xung quanh gia đình hoàng đế Tần Bà Sa La, hoàng hậu Vi Đề Hi và thái tử A Xà Thế.

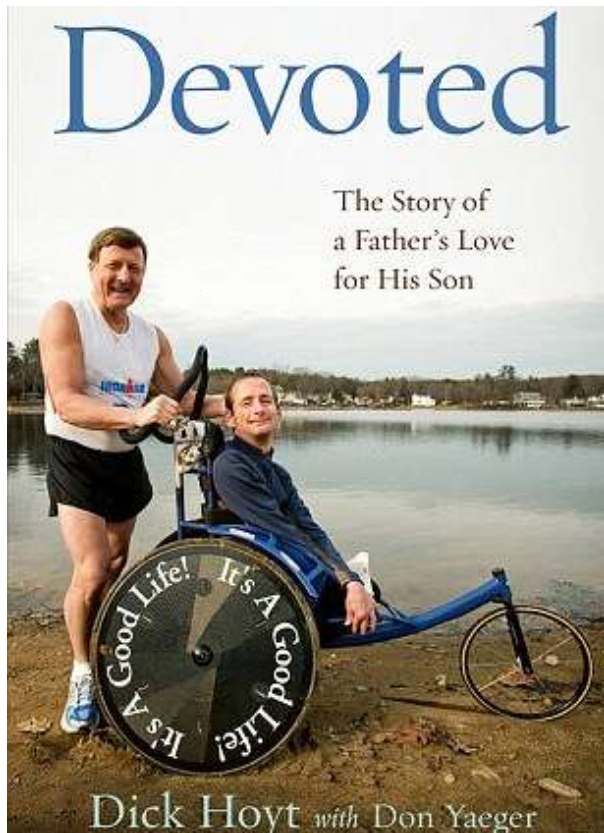
Truyện kể rằng, khi hoàng hậu Vi Đề Hi mang thai thái tử, bà bỗng dưng nổi cơn ghen thèm ăn thịt sống. Các quan đại thần tiên đoán đây sẽ là một đứa trẻ đại nghịch và tâu vua cho phá thai. Nhưng tình phụ tử thiêng liêng đã ngăn ông làm điều này, ông nói đầu sau này thái tử có giết ngài thì ngài cũng không oán trách bởi đó là giọt máu của mình.

Quả nhiên sau này thái tử A Xà Thế là một đứa con đại nghịch bất đạo. Tham vọng lên ngôi sớm, lại bị nịnh thần xúi giục, ông đã ám sát vua cha nhưng không thành. Triều đình kiến nghị xử tội chết, vua Tần Bà Sa La thương con nên không hề trừng phạt, thậm chí nhường ngôi sớm cho con. Song, lên ngôi, A Xà Thế vẫn độc ác, nhốt vua cha vào ngục, bỏ đói và còn cầm mẫu hậu vào thăm.

Khi vợ sinh con trai, A Xà Thế đem tin vui đi khoe mẫu hậu, bà nhìn con u buồn rồi kể lại chuyện: "Lúc còn nhỏ, con bị mụn nhọt ở đầu ngón tay nên rất đau nhức, khóc suốt đêm, dỗ mãi mà không nín. Cha thấy vậy

nên đã ngậm ngón tay nhọt cho con bớt nhức. Đến lúc lâm triều, cha cũng bỗng con theo, vừa ngậm tay con vừa luận bàn việc triều chính. Bất thần, mụn nhọt bẻ ra, máu mủ vọt cả vào miệng vua cha. Người định lấy tay con ra nhưng lại sợ con đau nên đành nuốt hết máu mủ vào bụng. Nhờ vậy mà con không còn đau nhức nữa". Nghe tới đây, A Xà Thế giác ngộ, hối hận và chạy vào ngục nhưng cha ông đã băng hà. Tình cảm mà vua cha dành cho đứa con ngỗ ngược quả thật không từ nào có thể kể hết.

... đến câu chuyện cảm động thời hiện đại

Dick Hoyt nổi danh trên toàn thế giới là người cha kì diệu. Ông cùng đưa con trai bị liệt của mình - Rick Hoyt tham gia nhiều cuộc thi thể thao để làm con vui.

Năm 1962, khi sinh ra, Rick bị chẩn đoán là liệt não, các bác sĩ khuyên gia đình đưa cậu vào trung tâm bảo trợ xã hội. Nhưng tình yêu thương vô bờ bến đã không cho cha mẹ cậu làm thế. Ông chấp nhận hi sinh tất cả để giúp con hòa đồng hơn. Nỗ lực của ông được đền đáp, các chuyên gia sau này cũng thừa nhận, Rick đã biết cười khi nghe chuyện hài.

Điều kì diệu nhất xảy ra khi chiếc máy tính đặc biệt được chế tạo, gắn vào não Rick giúp hiện thực hóa suy nghĩ của Rick thành lời nói. Từ đó, ông Dick biết con mình rất ham mê thể thao. Tính tới năm 2009, họ đã tham gia 1.009 cuộc thi, từ marathon đến ba môn phối hợp và thậm chí cả những cuộc tranh tài thể thao khắc nghiệt. Rick luôn về đích, đôi lần đoạt chức vô địch

Cố gắng không mệt mỏi giúp con mình trở nên "bình thường" là một minh chứng rõ rệt nhất về lòng thương con của một người cha, mà ông Dick Hoyt là một điển hình.

(Nguồn: trích trong kênh 14.vn)

Xin mời quý bạn thưởng thức Youtube Tình Cha 2 do người viết mới thực hiện năm nay tiếp theo Youtube do Duy Hân thực hiện PPS năm 2012, Nguyễn Văn Hiến viết nhạc phẩm Tình Cha theo ý thơ của Sương Lam và Phong Thu trình bày nhạc phẩm.

Xin click vào link dưới đây:

<https://www.youtube.com/watch?v=85m9Rn-cFXY>

Youtube Tình Cha 2 - Happy Father's Day

Xin chúc tất cả những người Cha Trên trần thế một Ngày Lễ Cha vui vẻ. Smile!

Happy Father's Day

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 327-ORTB735-62216)

Nhận...

(Riêng tặng chị Kiều Mộng Hà)

BUÔNG

(Bài 3)

Nắng chiều vừa khuất sau đồi,
Bên em, bên chị đầy vui... chén trà.
Buồn, vui... câu chuyện ba hoa,
Ngậm ngùi nhắc chuyện ta bà... mà thương.

Ngọc nga sáng tỏa như gương,
Tâm em rộng mở như hương quyện vào...
Từng hơi thở cuộn tuôn trào,
CÓ, KHÔNG, KHÔNG, CÓ lao đao chấp chùng.

Hôm qua, tao ngộ trùng phùng,
Hôm nay chỉ có bão bùng em mang.
Để rồi mai sáng đi ngang,
Em về với cõi mơ màng trong Tim.

Chị ơi! Em đã đánh chìm,
Con thuyền chở nặng u-minh mắt rồi.
Chén trà đã bốc khói hơi,
Em xin **NHẬN** xuống rồi bời từ lâu!

Mai về đỡ nặng gánh sầu,
Qua lời tâm huyết bảy màu hoàng hôn.
Chị cho em những sợi hồng,
Để em dúi lại mệnh mông tâm hồn!

Từ nay em chẳng ngại ngừng,
Rải hương, hoa, sắc bay từng muôn nơi...
Mai rời Cõi **Tạm** xa vời,
Em luôn nhớ chị muôn đời không phai!

Linh Đắc
6/22/2016

Làm Dâu

Làm dâu khi giận đừng cười
Khi đau chớ khóc kẻo người mắng cho
Làm dâu phải gánh lắm lo
Khi nào nặng trĩu, thì hò dô ta:
-Thương anh thời phải nhẫn! Nha!
Không Cha, chẳng Mẹ sao ra được chàng?
Ý Nga*190616

TỪ KHI NGHÈO TÌNH

Từ Ba trút bỏ nhọc nhằn
Đêm đêm con khóc khô cạn cả tim.
Man man biển khổ im lìm
Tim đau con trẻ biết tìm ai than?

Từ Ba thoát cảnh “cơ hàn”

Tôi ngồi
Nơi cõi bụi trần
Cái không cái có
Dần dần hiện ra

Hôm qua
Chả thấy đoá hoa!!!
Sáng nay, Ô! Gardena (*) nở bùng!!!
Trong **KHÔNG** ẩn **CÓ** chẳng ngừng

Chiều qua
Bạn đến, vui mừng
Ồ ào, náo nhiệt
Nổ tung đất trời
Nói-cười, chọc-phá, vui-chơi...

Sáng nay
Thức giấc, ôi thôi
Bóng không, giường trống...
Tôi ngồi với... Tôi

Ngộ ra
Phật nở nụ cười
Và tôi thiên toạ
Buông rời... **CÓ/KHÔNG**

Kiều Mộng Hà

Austin, June 21-2016

(*) August Gardena: hoa dành dành hay Ngọc Dành

CÒN CÓ SAO TRẮNG MÀ!

Người cười cợt? Em tung lời vào nắng,
Ngắm mây giăng hòa xanh trắng chẳng phiền!
Gởi chị Hằng giúp cay đắng thăng thiên!
Trời trao tặng sao trắng và mưa nắng.

Người hời hợt? Căng làm gì nhẹ, nắng!
Nhờ sao băng ôm trống vắng về âm
Mưa lâm râm ru ướt đầm này mầm
Ngâm hạt giống Lạc Quan bùng sức sống!
Ý Nga* 190616

Con Thương Mẹ Lắm!

Thương dòng thơ chảy trong tim
Đã theo ngòi viết đi tìm giấy xinh
Viết tay, vung nét cho tình
(Mai tay run rẩy, tự mình ngắm thôi)
Treo lên ướp lắm ngọt bùi,

Con giàu nhưng nhớ! Ôm ngàn đón đầu!
Ý Nga*190616

SỰ PHỤ CÙNG BẮT ĐẦU TỪ HỌC TRÒ

*Khi thua thắm thía kém tài
Học cho lúc thắng thắm bài khiêm cung
Đường đời kiến thức khôn cùng
Học hoài chưa giỏi, tròng tròng điều hay!*
Ý Nga* 190616

EM ƠI MẬT NGỌT ĐẬU RỒI?

*Lỗi lầm sân hận cứ tăng
Hôm qua tích lũy, nặng giằng hôm nay
Bầu trời sắc trắng, xanh mây
Giữ chi đen đui chất đầy trong tim?
Trái tim nhỏ bé im lìm
Khi tràn nó vỡ, biết tìm lại sao?*

*Bao dung, tha thứ bớt nào!
Muốn nhà thơm ngát: mật ngào lên thôi!
Ngào lên mật ngọt một thời
Nhu ong: chịu khó, cho đời ngọt thơm!*
Ý Nga* 190616

*Gửi về khoe Mẹ, ngậm ngùi tim son:
Khi bàn tay Mẹ héo hon
Cầm trang thủ bút có còn nhẫn nha?
Mắt nhòe, nét chữ mở ra
Giấy rung theo nhịp run già nhớ con?*
Ý Nga* 190616

NHỎ BẠN TUỔI NĂM MƯỜI

(Tặng nhỏ Tí Diệu)

*

Đang móm xộm như bà già mấy chục
Bạn “mọc” răng ngoạ mọc: móm hóa hô
Nhìn không ra! Trẻ quá! Em trầm trò:
Trông thật ngộ như cô học trò nhỏ
Răng mọc đẹp, công to nha sĩ giỏi!
Ý Nga* 190616

CHỮ LẠ

Hỏi em “nha tá” là gì?
Rồi thêm “duợc tá”? Ôi kỳ lạ ghê!
Nha, Y, Duợc: mới ba nghề
Hỏi thêm chắc bí thợ nề thiếu bay.
Ý Nga* 190616

*DUỢC TÁ > chữ ít dùng, nhưng có trong tự điển miền Nam VN trước 1975: phụ tá duợc sĩ trong phòng bào chế

Portland Với Xe Hoa Thank You America-Rose Festival 2016

Tháng Sáu ở Portland có rất nhiều niềm vui trong nắng ấm đến với đàn chim Lạc Việt đã phải rời xa quê hương Việt Nam để đi tìm hai chữ Tự Do.

Tiểu bang Oregon đất lạnh tình nồng được chọn làm nơi “đất lành chim đậu” của hơn 10 ngàn người Việt tỵ nạn. Chúng ta cần phải làm một cái gì để cho người dân bản xứ và thế hệ con em chúng ta hiểu vì sao chúng ta đến nơi này và đã đóng góp được những gì cho sự phồn vinh về mọi mặt ở nơi chúng ta đang sống.

Người viết sống ở Portland hơn 30 năm rồi

gần bằng thời gian sống ở quê mẹ xa xưa nên cũng xin được cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn với những người bạn Mỹ ở nơi đây.

Tôi không phải là một nhà báo chuyên nghiệp nhưng tôi cũng muốn góp một bàn tay nho nhỏ vào công tác giới thiệu cái hay cái đẹp của văn hóa Việt Nam đến với chính quyền, đến với các cộng đồng bạn qua các lễ hội Tết Việt Nam, Tết Trung Thu, đặc biệt trong ngày diễn hành xe hoa của Lễ Hội Hoa Hồng vào tháng Sáu hằng năm tại Portland, Oregon.

Ban chấp hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon trong mấy năm qua đã góp mặt vào sinh hoạt văn hóa truyền thống tốt đẹp Rose Festival tại thành phố hoa hồng này và đã nhiều lần đoạt giải đem danh dự và niềm vui đến cho cộng đồng Việt Nam ở Oregon.

Các xe hoa của CĐVNOR diễn hành trong ngày lễ hội Rose Festival từ năm 2009 đến nay là:

- 1- Cánh Chim Tự Do (2009), đoạt giải thưởng Royal Rosarian Award.
- 2- 35 Năm Hành Trình Tìm Tự Do (2010), đoạt giải thưởng đặc biệt “*Mayor Harry Lane Award*” for “*Best depiction of community spirit*” tạm dịch là “*Miêu tả được tinh thần cộng đồng một cách xuất sắc*”. Mayor Harry Lane là một trong các nhân vật sáng lập, thực hiện và bảo trợ cho chương trình Rose Festival hằng năm ở Portland, Oregon.
- 3- Thánh Gióng (2011), đoạt được giải thưởng “Confederated Tribes of Grand Ronde Award (Best depiction of community spirit)”
Vietnamese Community of Oregon
- 4- Chiếc Nón Lá Việt Nam (2013), đoạt giải thưởng Queen Award
- 5- Chủ đề xe hoa năm 2015 là Việt Nam Quê Hương Tôi với hình ảnh bản đồ nước Việt Nam, lá cờ vàng ba sọc đỏ, các quyển sách về lịch sử Việt Nam và các cô gái Việt Nam duyên dáng trong chiếc áo dài Việt Nam ba miền, những hình ảnh đầy tình tự dân tộc của quê hương Việt Nam yêu dấu của chúng ta.

Xe hoa Việt Nam Quê Hương Tôi của CĐVNOR năm 2015 với sự hợp tác của cộng đồng Việt Nam ở Clark County, WA đã đoạt được giải:

(Rose Festival Court Award (Best example of enthusiasm and teamwork)
(Vietnamese Community)

- 6- Chủ đề xe hoa năm nay 2016 là **Thank You America với biểu tượng Nữ Thần Tự Do** trong ý nghĩa tỏ lòng biết ơn đến đất nước và nhân dân Hoa Kỳ qua lời trình bày của BCH/CĐVNOR dưới đây:

“Chúng tôi, cộng đồng người Việt Oregon muốn được cảm ơn đất nước và nhân dân Hoa Kỳ đã đón nhận chúng tôi đến một đất nước văn minh, giàu mạnh nhất thế giới. Nơi đây chúng tôi có đời sống thật sự Tự Do, Dân Chủ và Bình Đẳng. Nước Mỹ là quốc gia đa văn hóa, cho nên người Việt tỵ nạn duy trì được tiếng mẹ đẻ và bảo tồn, phát huy được truyền thống dân tộc của mình. Cộng đồng Việt Nam qua 41 năm đã trưởng thành và lớn mạnh đang đóng góp tích cực cho xã hội Hoa Kỳ. Đặc biệt sự thành công của giới trẻ lớn lên tại Hoa Kỳ đã góp phần không nhỏ cho đất nước Hoa Kỳ trong mọi lãnh vực khoa học kỹ thuật, xã hội, quân sự, v.v. Nhân Grand Floral Parade 2016, cộng đồng người Việt Oregon vinh danh biểu tượng “Nữ Thần Tự Do” để tỏ lòng biết ơn đến đất nước và nhân dân Hoa kỳ”
BCH/ CĐVNOR

Xe hoa Thank You America 2016 với sự hợp tác của cộng đồng Việt Nam ở Clark County, WA đã đoạt được giải thưởng *Rose Festival Directors Award* trong danh sách các xe hoa được giải thưởng dưới đây trích trong website Oregon.live.com

FLOAT AWARDS

- **Al Reser Sweepstakes Award** (most outstanding float in the parade), Reser's Fine Foods
- **Queens Award** (most outstanding non-animated float in the parade), Spirit Mountain Casino
- **President's Award** (most effective overall floral presentation), Alaska Airlines
- **Governor's Award** (best depiction of life in Oregon), Regence BlueCross BlueShield of Oregon
- **Royal Rosarian Award** (best craftsmanship and workmanship), Battle Ground, Washington
- **Rose Society Award** (most effective use and display of roses), Unitus Community Credit Union
- **Rose Festival Directors Award (best depiction of volunteerism), Vietnamese Community of Oregon**
- **Rose Festival Court Award** (best example of enthusiasm and teamwork), Portland General Electric
- **Grand Marshal Award** (best depiction of whimsy), Funtastic Traveling Shows
- **Theme Award** (best presentation of Rose Festival theme), Fred Meyer
- **Confederated Tribes of Grand Ronde Award** (best depiction of community spirit), Royal Rosarians Foundation
- **Peg Roseboro Award** (most artistic design and presentation), Portland Kaohsiung Sister City Association
- **Dick Powers Picture Perfect Award** (Best Mini-float), Sherwood Robin Hood Festival
- **Parade Queen Award** (Best Community Mini-Float), Spokane Lilac Festival

(Nguồn: Rose Festival 2016 tren Oregon live.com- The Oregonian)

http://www.oregonlive.com/rosefest/index.ssf/2016/06/2016_grand_floral_parade_award.html

Xin mời quý thân hữu vào xem những hình ảnh đẹp của buổi diễu hành xe hoa Rose Festival 2016 ngày 6-11-2016 do Cô Mary Nguyễn, ủy viên văn hoá và xã hội BCH.CĐVNOR thực hiện qua các link dưới đây:

1- Grand Floral 2016

https://photos.google.com/share/AF1QipPm0Lv6ZkpOAHHrd1KoH_OJRq98flZ9usfAJMD-KSf-6DlI3DjecyAsLTeMi05Jhw?key=REhDeGRJZ3d2TmhPeVdXa1VQV1dJSTJGVVJHUGxR

2-Portland Grand Floral Parade 2016

<https://photos.google.com/share/AF1QipP0-jvtO3z13I9eh6ZrDwGHKFPppv1StfeGQyZn8NqHJnKaq90dqq2bnzGLg6ijFQ?key=aGY4VXViamJEdFpidXFCLUxidTtdtUZWU3pwWDIB>

3- Xe Hoa CĐVN-OR và Clark County với chủ đề "Thank You America"

<https://photos.google.com/share/AF1QipPDcLoPorI0kRAnipJrAqQRftb1mrj49k20DNikoxLjz08SSfK5oEOyv75xkkoTka?key=M0FKWTgwcXA5Y0pGVE5RMWo2MG9vVHhhV3VFMIRn>

Hình ảnh rất đẹp, nhiều ý nghĩa nói lên sự đoàn kết của cộng đồng Việt Nam của Portland, Oregon và Clark County, Washington.

Xin cảm ơn BCH/CĐVNOR và CĐVN Clark County-WA cùng quý vị đã đóng góp tài chánh, góp công, góp sức thực hiện xe hoa và diễu hành trong ngày lễ hội Rose Festival 2016, đặc biệt là Cô Mary Nguyễn đã chụp rất nhiều hình ảnh đẹp về ngày Lễ Hội Hoa Hồng năm nay. Smile!

Xin xem thêm các video clip và slide show về xe hoa Thank You America qua các link dưới đây do Ông Nam Phạm, webmaster của trang web CDVNOR thực hiện. Xin cảm ơn ông Nam Phạm.

2016 PORTLAND ROSE FESTIVAL: CỘNG ĐỒNG VIỆT NAM OREGON & VANCOUVER, WA

<https://www.youtube.com/watch?v=UiAjrKinNEM>

Những người bạn trẻ, bạn già trong ban chấp hành CDVNOR và Clark County, WA đã làm được nhiều việc rất đáng khen ngợi và đem lại sự hãnh diện cho cộng đồng Việt Nam nơi xứ người.
Xin cảm ơn và chúc mừng. Smile!

Trong trái tim nhỏ bé của chúng ta đều có ấp ủ một tình cảm yêu thương quê cha đất mẹ và niềm hy vọng về một vùng trời Tự Do mà cánh chim Lạc Việt đang tung cánh. Người viết chỉ biết dùng những lời tâm tình này để bày tỏ cảm tình đối với những người đã và đang làm những công tác tốt đẹp cho cộng đồng Việt Nam nơi xứ người.

Xin mượn những câu thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay:

*“ Xin đừng mộng chuyện công hầu khanh tướng
Xin đừng mơ chuyện mưu bá đồ vương
Xin hãy làm một người Việt tâm thường
Yêu nước Việt vì ta là người Việt”
Thơ Sương Lam*

Xin chúc sức khỏe đến mọi người để chúng ta có thể tiếp tục làm những công tác đem lại sự hãnh diện và danh dự của người nước Việt.

Xin mời bạn một ngày đẹp trời nào đó sẽ đến viếng Portland, Oregon, quê hương thứ hai của người viết để ngắm nhìn cảnh đẹp ở Portland và hy vọng bạn sẽ “đề quên con tim” ở nơi này. Smile!

Xin click vào link dưới đây:

Youtube Portland Thơ Mộng – SL thực hiện
<https://www.youtube.com/watch?v=wMs6IIhb-jE>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 326-ORTB734-61516)

XUÂN BAY

*Gió xuân lay, vẫy tạ từ
Nắng hè bước vội tôi lừ đừ say
Tiễn xuân mây nhều đôi mây
Cánh Phong Lan cũng rụng bay trở cảnh
Xuân đi, xuân đến... Thôi đành
Tiễn xuân với chén trà xanh đậm đà
.....
Sang năm xuân đến tháng ba*

CHỈ CHỪA CHO THƠ

*Chải hoài mái tóc càng thưa
Nhớ hoài ngày ấy đã xưa lắm rồi.
Tóc thôi “tha thướt mây trời”
Ngày nay người ấy cũng hời hợt y.

Hương chanh, cam, bưởi gọi chi?
Ai khen tóc mượt? Cài gì? Khoe ai?
Chải cho rụng hết tóc dài*

Ta cùng xuân hẹn ngắm hoa sau vườn
Xuân bay, ta ở... Ai buồn!!!

Kiều Mộng Hà

June 15. 2016

TỪ TRỜI RƠI XUỐNG MỘT “THI NHÂN”

Đất khô nứt nẻ tứ bề
Nhưng Trời thương xót: em về thăm Quê.

*

Tự nhiên ướt át tràn trề
Nông dân thất nghiệp đổi nghề: làm thơ!
Ươm toàn hạt giống mộng mơ,
Trồng toàn si dại: xe tơ, dệt tình.
Á Nghi * 140616

EM THEO ANH NHEN?

Ngoài vàm* con nước trong veo
Sao anh năn nỉ, không theo anh đìa?
Hương trà* : muối, đĩa còn chia
Bao nhiêu gỗ đước chẳng lia quê anh.

Gió chao, lúa ngà, xanh xanh
Theo anh tát nước nhanh nhanh kéo già!
Nước lên, nước xuống Quê Nhà
Mặn mà hai đứa em à, em ơi!
Á Nghi*140616

*VÀM: cửa sông, rạch >> chảy ra sông hoặc sông con
chảy ra sông lớn, vàm kênh men theo các vàm sông
*TRÀM: khuyển điệp, bạch thiên tàng, chè cay, chè
đồng.

GIỮ MÀU

Áo hoa cà lụa em khoe
Trời xanh, mây trắng anh che nắng vàng
Sợ phai màu áo của nàng
Sợ phai đôi mắt huyền, chàng đã yêu.
Á Nghi *140616

Còn dăm tóc ngắn vừa... bài thơ thôi.

Á Nghi140616**

ĐẠ CHƯA? - ĐẠ... CHƯA!

Bữa cơm rau đắng thương hoài
Thương thêm dưa muối cùng nhai chua, dòn
Mặn mà ánh mắt hãy còn
Nhìn anh tình tứ, em bòn hồn anh.
Lạc hồn, lạc phách trong canh
Em chan, cơm bới... loanh quanh mâm tình.

Thương hoài kỷ niệm của mình
Sao em vẫn cứ thưa trình: - “**Chưa thương!**”?
Á Nghi*140616

MÊ MỘT NỤ CƯỜI

Môi em hờ, mở hàm răng tuyệt mỹ
Ôi nụ cười huyền bí của người em
Hãy mở hồn, anh vào nhé, tìm xem:
Gì trong ấy mà anh mê mẩn mãi?
Á Nghi*140616

EM ƠI NGHÊU, GHE LẠI VỀ!

Mùa nghêu ghe, nước lên bờ
Mùa nào kết tóc xe tơ, anh nhờ?
Mấy mùa hết đợi lại chờ
Ghe nghêu ăn hết, xác trơ đầy đồng.

Sao chưa nên nghĩa vợ chồng?
Để anh nhìn yến bay lòng vòng, mơ:
Em về đồng nội bây giờ
Trầu cau hết... ế, dây tơ hồng mừng!
Á Nghi*140616

“**UỒN VIỆT**” HAY UỒN DIỆT?

Tàu Cộng sang chiếm hải đảo
 Lầm độn đã được dựng xây
 Tấn công ngư dân vũ bão
 Đưa lính sang đóng cá bẫy

Vậy mà Việt Cộng thơ ngây
 Quốc phòng an ninh lơ lảo
 Hay học trò đồ kính thầy?
 Trí tuệ toàn bị tẩy não?

Giặc Hán tứ bề bủa vây
 Đưa người xâm lăng nhón nháo
 Dân rồi chết không toàn thây
 Trong tay bọn Cộng ngư ngáo.

Ý Nga*120616

THƯƠNG QUÊ, THƯƠNG CẢ MỘT ĐỜI

Ngoài đằm* có tiếng gì kêu?
 Bần trôi, được nổi đều đều anh ơi!
 Thương Quê, thương cả một đời
 Gỗ voi, nước bản, tả tơi bồng bồng*

Bần người lãnh đạo Non Sông
 Người dân trong sạch, hòa đồng được sao?
 Bồng bồng trắng, tím được bao?
 Cơ đồ đen đũi! Ôi chao nát lòng!

LÀM CHO HAY!

Ngào cho ngọt tiếng chích chèo vang rộ!
 Hát cho hay lời trù mến yêu em!
 Giữ hoài thơm hương lái đến êm đềm!
 Nhớ cho kỹ màu ruộng dưa, bờ giậu!

Để nung nấu ngọt ngào đường tranh đấu,
 Để quê hương sẽ không đỏ màu Tàu,
 Để Non Sông không tanh tươi, đón đau,
 Biển nhiễm độc, đất nồng mùi hóa chất.

Rong chơi anh cứ lòng vòng
Bỏ em thui thủi cung cong, kiếm mềm
Ngày ngày ngồi đợi bực thêm
Bút mài cho bén, tằm êm tên, chờ.

Xâm lăng giặc đã tràn bờ
Về mà dẹp sạch! Thay cờ giùm dân!
Làm sao sống với vô thần?
Bần nông đảng... cớ, cứ... bần cố nông!

Mấy mươi năm đã, vẫn KHÔNG
Sau khi “vô sản”: đại đồng Hán ư?
Ý Nga*12.6.2016

*ĐÀM: vũng nước lớn, rộng giữa cánh đồng
*Cây bông bông hay: bông bông, cỏ xạ bông, tỳ bà điệp, lá hen, đảng minh sâm [tên khoa học: Calotropis gigantean] là loài mọc hoang dại trên đồng ruộng. Cây sống dai, cao 1-3m, mang lá ở ngọn; trên thân thường có vết sẹo. Thuộc loại cây thuốc được trồng nhiều để làm hàng rào, thức ăn [nụ bông bông nấu canh tôm khô] hay để lấy lá làm thuốc. Lá hái gần quanh năm.

CHUYỀN MAU ĐI ANH!

*-Hang này đom đóm sáng trưng
Lo chi bóng tối mà bùng lửa cùng?*

-Lửa này Lửa góp hào hùng
Anh em cần đến! Lửa nung quật cường!
(Anh ơi! Đom đóm vẫn thương
Để dành hai đũa ngọt đường soi riêng)
Chuyện mau! Hãy nhớ lời khuyên:
Một khi Quốc Nạn xích xiềng mang chung!
Ý Nga**130616

Mài cho bén Gươm Kiều Hùng chát ngát!
Dẹp cho tan gốc giặc Hán hung hăng!
Hủy cho xong phường “hồng, đồ” lằng nhằng!
Ta dựng lại cờ tự do, Dân Chủ!
Ý Nga**130616

CƯỜNG CHIẾM AI ẤM NO?

Cộng Hòa đang trở hoa,
Xã hội đang tiến hóa,
Chủ nghĩa đỏ ghé qua:
Việt Nam sắp bị xóa!

Đấu tranh giành **đập lột**
Nọc độc tràn vào Nam
Mất **lộc**, thêm nọc độc
Đảng **đập** dân, bắt làm!

Độc lập cửa Tù To
Thống nhất mất **tự do**
Tù Nhỏ do ai **lập**?
Đảng **hạnh phúc, ấm no!**
Ý Nga*110616

“UÙ VIỆT” HAY UÙ DIỆT?

Tàu Cộng sang chiếm hải đảo
Lắm đồn đã được dựng xây
Tấn công ngư dân vũ bão
Đưa lính sang đóng cả bày

Vậy mà Việt Cộng thơ ngây
Quốc phòng an ninh lơ láo
Hay học trò đồ kính thầy?
Trí tuệ toàn bị tẩy não?

Giặc Hán tứ bề bủa vây
Đưa người xâm lăng nhón nháo
Dân rồi chết không toàn thây
Trong tay bọn Cộng ngơ ngáo.
Ý Nga*120616

Đi Và Về Có Khác Gì Không?

Theo cách suy nghĩ bình thường của người viết thì tôi thường nói chữ **Đi** khi tôi muốn đi tiểu ngạo giang hồ đến những nơi xa lạ mà tôi chưa biết như đi du lịch Âu Châu, đi viếng thăm Du Bai v.v. chẳng hạn.

Và cũng trong ý nghĩ bình thường đó, **Về** có nghĩa là trở lại nơi chốn quen thuộc mà tôi đang sống như tôi thường nói là sau mỗi lần chương trình du lịch chấm dứt thì Portland, Oregon vẫn là nơi chốn tôi muốn quay về vì ở nơi ấy tôi có mái ấm gia đình nhỏ bé của tôi và những người thân của tôi, nhất là cô cháu nội Mya yêu quý của tôi ở đấy.

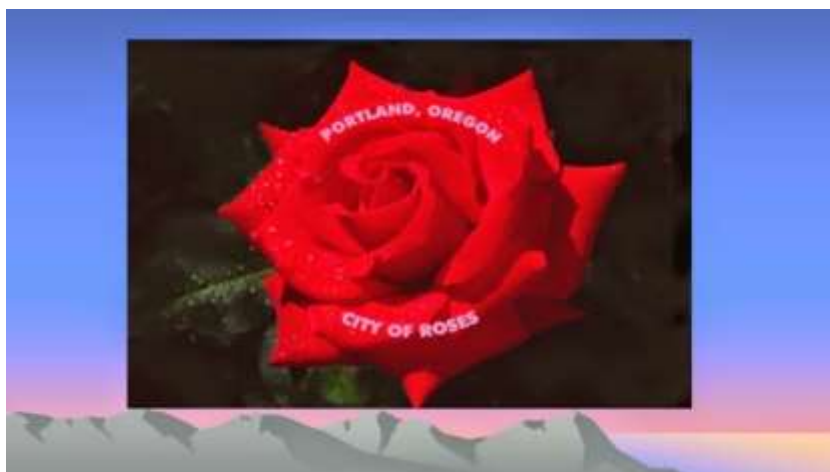
Rất giản dị, rất tầm thường, phải không Bạn? Smile!

Bây giờ thì có những điều nghịch lý lại xảy ra khi một số những người Việt dù được sinh ra và lớn lên ở Việt Nam cũng đành phải bỏ quê hương Việt Nam mà ra đi vì hai chữ Tự Do.

Sau một thời gian sống ở quốc gia nơi họ đến tỵ nạn, họ đã trở thành công dân Mỹ, công dân Pháp, công dân Canada, công dân Úc v.v.. Những đứa bé thuộc thế hệ thứ hai, thứ ba của những người tỵ nạn này đã mang quốc tịch mà nơi chúng được sinh ra.

Nếu có về lại Việt Nam thăm thân nhân còn ở lại VN, những người Mỹ, người Pháp, người Canada, người Úc gốc Việt này lại được bảo vệ, binh vực, giúp đỡ bởi toà đại sứ đại diện chính quyền của quốc gia mà họ đang sống hiện tại chứ không phải là chính quyền Việt Nam lo lắng cho bạn đâu nhé. Các bạn cần nhớ nhé. Smile!

Trong thời gian gần đây, những công dân Hoa Kỳ gốc Việt đều được biết tin tức về thông báo dưới đây được truyền lan trên internet:

Thông Báo Về Vấn Đề Bảo Vệ An Toàn cho Công Dân Hoa Kỳ khi ở Việt Nam

Theo thỏa thuận giữa Hoa Kỳ và Việt Nam ký kết năm 1994, Tòa Lãnh sự Hoa Kỳ có quyền tiếp xúc với công dân bị giam giữ nội trong vòng 96 tiếng đồng hồ kể từ khi bị bắt. Công dân Hoa Kỳ có quyền cự tuyệt không trả lời và không hợp tác với nhân viên thẩm vấn của Việt Nam, cho đến khi đã nói chuyện được với Tòa Lãnh Sự Hoa Kỳ.

Như một biện pháp phòng thân, công dân Hoa Kỳ cần giữ các số điện thoại dưới đây để liên lạc khi mình hay thân nhân của mình là công dân Hoa Kỳ gặp khó khăn ở Việt Nam:

- Trong giờ làm việc: (04) 3850-5000 nếu gọi từ Việt Nam, hoặc 011-84-4-3850-5000 nếu gọi từ Hoa Kỳ.

- Ngoài giờ làm việc: 090-340-1991 nếu gọi từ Việt Nam, hoặc 011-84-90-340-1991 nếu gọi từ Hoa Kỳ.

Toà Lãnh Sự Hoa Kỳ và chính quyền Hoa Kỳ nói chung có trách nhiệm bảo vệ công dân.

Chúng tôi khuyên những công dân Hoa Kỳ trước khi lên đường đến Việt Nam nên để lại cho thân nhân ở Hoa Kỳ các thông tin liên lạc kể trên cùng với một bản photocopy passport của mình, phòng khi trở ngại và cần sự can thiệp của Toà Lãnh Sự Hoa Kỳ ở Việt Nam.

(Nguồn: Email bạn gửi – Cám ơn anh Benjamin Le)

Quê hương Việt Nam ngày xưa bây giờ chỉ còn là những hình ảnh đẹp trong ký ức mà thôi. Sau một thời gian viếng thăm Việt Nam giống như những khách du lịch ngoại quốc khác thì nơi chốn họ phải quay về là quốc gia họ đang cư ngụ. Thật là đau buồn nhưng ai nấy đều phải chấp nhận sự thật này.

Hiện tại cũng có những người Việt Nam dù đang được sống ngon lành ở Việt Nam nhưng vẫn thích được sang sống ở Mỹ, ở Pháp, ở Úc, ở Canada v..v.. bằng cách này hay cách khác. Bởi thế ở Cali đã thấy thấp thoáng những nhà hàng mà chủ nhân và tiếp viên nói chuyện với nhau bằng giọng Bắc Kỳ “hai nút”. Smile!

Ôi quê hương Việt Nam bây giờ xinh đẹp, giàu mạnh như thế sao vẫn còn có kẻ muốn bỏ ra đi? Họ ra đi để tìm một cái gì nơi đất lạ?

Nhiều nhà thơ, nhà văn, như Nguyễn Mộng Giác, Du Tử Lê nhất là những người con Phật đều nghĩ rằng “*Đi Về cùng một nghĩa như nhau*” trong cõi trần này.

Chúng ta cũng từng nghe câu nói “sinh ký tử quy” trong khi chia buồn với gia quyến những kẻ đã ra đi vĩnh viễn. Cõi trần này chỉ là cõi tạm Một Cõi Đi Về như nhạc sĩ Trịnh Công Sơn đã viết:

Một Cõi Đi Về

Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi
Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi một
Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt
Rọi suốt trăm năm một cõi đi về.

Lời nào của cây, lời nào cỏ lạ
Một chiều ngời say, một đời thật nhẹ ngày qua
Vùi tàn mùa xuân, rồi tàn mùa hạ
Một ngày đầu thu nghe chân ngựa về chốn xa
Mây che trên đầu và nắng trên vai
Đôi chân ta đi sông còn ở lại
Con tim yêu thương vô tình chợt mỏi
Nghe mưa nơi này lại nhớ mưa xa
Mưa bay trong ta, bay từng hạt nhỏ
Trăm năm vô biên chưa từng hội ngộ
Chẳng biết nơi nao là chốn quê nhà
Đường chạy vòng quanh một vòng tiêu tụy
Một bờ cỏ non một bờ mộng寐 ngày xưa
Từng lời tả dương là lời mộ địa
Từng lời bề sông nghe ra từ độ suối khe.

Trong khi ta về lại nhớ ta đi

Đi lên non cao đi về biển rộng
Đôi tay nhân gian chưa từng độ lượng
Ngọn gió hoang vu thổi suốt xuân thì.
(Hôm nay ta say ôm đời ngủ muộn
Đề sớm mai đái lại tiếc xuân thì)

Trịnh Công Sơn

Giống như giấc mộng kê vàng Lu Sinh *

Ngàn năm người vẫn đa mang
Chữ Danh, chữ Lợi, chữ Sang, chữ Giàu,
Mấy ai có hiểu được nào
Đây là nghiệp chướng vướng vào đời ta

Ngàn năm đời vẫn cứ là
Tham, Sân, Si nghiệp cứ mà vướng mang
Chiêm bao một giấc mơ màng,
 Tỉnh ra chỉ thấy mây ngàn vẫn trôi

Ngàn năm vẫn mãi luân hồi
Trong vòng Nghiệp Quả miếng mồi lợi danh
Ngàn năm kiếp sống mong manh
Một trăm năm tuổi thoáng nhanh kiếp đời

Ngàn năm tan hợp đổi dời,
Ngàn năm sinh tử cuộc đời thế nhân
Ngàn năm người vẫn phải cần
Sống trong Tinh Thức, Tâm, Thần an nhiên

Sương Lam

*Lu sinh- Giấc mộng hạt kê vàng- Thiên Truyện Blogspot

Mời quý anh chị làm một chuyến đi đến thăm tiểu bang Oregon của người viết qua youtube dưới đây do Wittydud thực hiện. Cảm ơn ông bạn ảo Wittydud nhiều lắm. Smile!

Oregon Oct 13 2013 1080p HD

https://www.youtube.com/watch?v=wBF9_sOwBeM

Người viết là một Phật tử nên cũng đồng ý với các thi, văn, nhạc sĩ nói trên về quan niệm “Đi Về Cùng Một Nghĩa Như Nhau” qua lời tâm tình dưới đây:

Ngàn Năm Mây Trắng Vẫn Bay

Ngàn năm mây trắng vẫn bay
Ngàn năm người vẫn đắm say mộng tình
Đi về trong cõi tử sinh,
Luân hồi đau khổ nhân sinh kiếp người

Ngàn năm buồn khóc vui cười
Ngàn năm hoa đẹp xinh tươi vẫn tàn
Cuộc đời nay hợp mai tan

Hy vọng bạn sẽ yêu thích chuyến đi viếng thăm tiểu bang Oregon, quê hương thứ hai của người viết hôm nay. Smile!

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 325-ORTB 733-6816)

Một Chút Suy Tư

Tôi lặn lội tìm mảnh đời thưở trước
Có hoa vàng trên mái tóc thanh xuân
Nụ cười duyên chưa biết cảnh trầm luân
Hạt nắng nhẹ rơi trên miền trong trắng

Hai tay với những cung đàn vương mộng
Áo em bay theo gió nhẹ thướt tha
Bước chân về với tiếng guốc gần xa
Sỏi đá cũng la đà lùa ngõ mộng

Một cánh bướm cũng làm hồn rung động
Cõi hư vô chưa động chút hồn nhiên
Rồi năm tháng vỗ về ngón thần tiên
Đôi mắt ấy gắn đôi miền chia cắt

Rồi tôi biết thế nào là ngăn cách
Đời chia lìa, Cha mất có gì vui
Níu thời gian hàn gắn phút chia phôi
Mảnh tang trắng xóa đời trong băng giá

Hơn bốn mươi năm tóc xưa giờ đã
Mây trắng buồn, khóe mắt đọng đìu hiu
Ai có về thăm mảnh đất tôi yêu
Có còn vọng một buổi chiều... chờ đợi?

Linh Đắc

Chút tâm tư cuối ngày
Cho tháng Tư

ĐĂNG RU THANH THIẾU NIÊN

Ma túy “đá”* cứ truy hoan suốt sáng!
Hãy thâm đêm với rượu độc sẵn sàng
Đăng bày hàng, công an bán, thên thang
Càng chuênh choáng càng dễ dàng giặc Hán.

Cứ trác táng, chơi bời cho bỏ mạng
Trùm công an cho ma túy “vinh quang”
Chăm hết đời với “chăm đá”* xênh xang
Càng ngợ ngáo, càng đắt hàng “ngáo đá”*

Tình Khúc Mưa Số 37

(Sài Gòn Mùa Thu)

*Chỉ là cơn gió thoảng qua
Con đường rợp lá nhạt nhòa mưa rơi
Mùa thu như đến đây rồi
Lá vàng kín lối rụng rơi khắp trời.*

*Sài Gòn ảo vọng mù khơi
Cảnh còn người đã xa rồi ước mơ
Ngọn đèn hiu hắt đứng chờ
Con mưa qua ngõ hồn thơ rã rời.*

*Vẫn em khao khát bên đời
Vòng tay nồng ấm xuân người tháng năm
Và cơn gió nhẹ thì thâm
Mà như dậy sóng trăm năm đợi chờ.*

*Đừng như cánh nhận bơ vơ
Lạc vùng biển mộng đôi bờ nhớ mong
Chỉ một lần, thôi ngóng trông
Người về thôi hết băng khuâng hỏi lòng?*

*Bao giờ con sáo bên sông?
Trở về trên bến mênh mông lá vàng
Sài Gòn thu vắng bóng chàng
Chờ cơn mưa tới ngập tràn lá rơi.*

*Lá đừng rụng nữa lá ơi!
Làm tan tác giấc mơ đời có nhau.
Ngọc Quyên*

DÂN TÔI ĂN GÌ?

Củ, rau phun thuốc trừ sâu,
Trái cây phun thuốc kích thích,
Thịt tâm hóa chất đủ màu,
Cá nhiễm kim loại hạng nặng...

Ý Nga, 6.6.2016

*MA TÚY ĐÁ: có thể vì khi tổng hợp ong nó kết tinh lại trong suốt như đường phèn?

-Theo NGUYỄN VINH LONG HỒ thì: “Ma túy “đá” hay chám đá”, “ngáo đá”, “hàng đá” là ma túy tổng hợp rất mạnh, gây rối loạn thần kinh do ảo giác. Gồm Methamphetamine (Meth) là thành phần chính + Amphetamine + Niketamid. Bên ngoài trông giống đá, tinh thể kết tinh thành những mảnh vụn li ti.

-TRẦN ĐẠI QUANG, Bộ Trưởng Bộ Công An VC đã tịch thu đủ loại ma túy hàng trăm tấn nhưng không tiêu hủy, như các quốc gia trên thế giới, mà để đảng chia chác nhau: chúng cất giấu và bán ra thị trường cho sinh viên, học sinh và thanh thiếu niên tiêu thụ

DÃ TÂM LỘ RÕ

Tưởng có búa, mọi cây đình giẫy giụa
Tưởng dân thua, đảng mặc sức chơi đùa
Cứ chua chua, chan chất: bắt, đánh, lừa,
Sủa, hú, gầm: xúm thi đua mót của.

Ý Nga, 6.6.2016

*Báo New York Times đã ví von về chính sách đối ngoại của một “chính trị gia” Mỹ:

-Khi một người có cái búa, mọi thứ chỉ như cây đình”

“4 TỐT, 16 VÀNG”

Lăng Cô, Duyên Hải, Vĩnh Tân
Châu Thành, Vũng Áng, Hải Vân... đây Tàu
Gọng kèm sát nách: Miên, Lào
Không Tàu? Sao Hán đã rào “Đỏ, Cam”!
Nói chi Cửa Việt, Nhà Nam
Bốn phương biên giới giặc ầm ầm sang.

Tụng hoài “thần chú *Tốt, Vàng*”
Dốt! Tàn! Toàn dốt! Làng nhàng đảng ngu
Khoe hoài tài giỏi chiến khu,
Quốc phòng, quân sự để... ru côn trùng?

Lò xo càng ép càng bung
Càng bung càng mạnh! Thôi bùng Lửa lên!
Súng, gươm, giáo, mác, cung, tên...
Chúng ta phải tiến! Nằm rên lợi gì?

Muốn tìm Đích Đến phải đi!
LÒNG DÂN LÀ LỰC! Khắc ghi, thay cờ!
Có đi mới tới Bến Bờ
Tự do, no ấm dân chờ đã lâu
Ý Nga, 6.6.2016

CÁ “BÁC HỒ”

Đảng làm gì biến nhiễm độc?
Tại sao cá chết trắng bờ?
Sóng sao ngư dân thất nghiệp?
Mà trung Ương Đảng nhờn nhờn?

Sông ngòi, kinh rạch, cao nguyên...
Giặc vào như ong, như kiến
Ba miền dân lành nổi điên
Đảng bận: say sưa, chưng diện!
Ý Nga, 6.6.2016

ĐỒNG CHÌ ĐỒNG CHÍ

Phi “da” đồng chí trẻ già
Đồng Chì của đảng: gian tà như nhau
Động chí cũng đánh phủ đầu
Chì chì cũng mở động, thầu bán dâm

Đồng Chì, đồng Chí: đồng tâm
Đồng anh, đồng chị: đầy mâm, trường kỳ
Đói meo cả nước, kể gì
Chì đồng, chì đồng, đảng thi: tiêu liên

Đồng anh, đồng chị trung kiên
Vào, vợ, vét, vôi láo liên hai miền
Đồng anh, đồng chị lộng quyền
Đồng Chì, đồng chỉ, luân phiên ăn tiền.

Giặc vào, đảng vẫn thần nhiên
Tiền chi đảng trội. Dân phiền: tiền thu.
Đồng anh chị, lăm ngóc ngu
Bội thu đục khoét, đánh đu, sang giàu.

Đồng chí động: đồng rước Tàu,
Chì đồng, chì đồng: -“*Tràn vào Nam, Trung!*”
(Bắc phân: biên giới đã chung)
Chì tiền, chí động: lạ lùng thối ung.

Điên khùng rước Hán, ai cùng?
Đồng Chì đồng chí ung dung đối cờ:
Thêm sao (cả đồng) đại khờ
Chí Nam, chí Bắc mập mờ ghép vô.

Chí Đông, Tây cười hô hô:
-“*Mao, Hồ tư tưởng: cơ đồ xem khinh!*”
Động Chì, Động Chí vào rinh
Động... Em, đồng chí, thừa trình dạ rân.

Đồng Chì, Chí, chị: Anh cần
Bất tri, vô thức, vô thần, cuồng ngông
Đông, Tây, Nam, Bắc đại đồng

NÀO PHẢI CÁ FORMOSA!

Khắp nơi cá chết quá nhiều
Đảng bèn mời khách nâng niu cá hồ
Cá hồ, ao “bác” nhi nhô
Tung tăng đón thức ăn thô, vui rạo:
-Bác còn sống mãi trong lãng
Nói chi “cá bác”: sống nhần, độc gì?
Chưa nhần, “bác” vẫn nằm lý
Để ai có đói, bánh mì được mua*
Xếp hàng thăm “bác” nằm đũa
Trêu người công quý: ém bùa, điểm trang!
Ý Nga, 6.6.2016

TRÍ THỨC HAY TRÌ THỨC?

Người ta trí thức học TRI
Có đâu trì thức, vô nghi cả ra
Người ta tri thức giữ Nhà
Có đâu bán Nước để mà phì gia!
Ý Nga, 6.6.2016
*TRI: biết >> TRI THỨC: điều hiểu biết
*NGHỈ: nghĩa

Chí đông, đồng, đồng: -“Em bông Anh lên!”

Chì đông, Chì đồng tuổi tên
Chì tiền, động, đồng: -“Thông thên em hầu!
Anh lên anh mặc sức ngẫu
Đóng chi anh chỉ cũng cầu mà dăng.
Tây chề, Đông chỉ, đỡ, nâng
Chúng em bắt chấp! Gọn băng nhất là:
Chỉ: đồng, đồng, động, san hà
Rừng vàng, biển bạc... Anh à, anh ơi!
Nếu dân em chống? Xin mời
Biểu tình, tuyệt thực? tức thời ra tay!
Chị em? Đông! Cười họ ngay!
Sau khi Hán hóa: ai hay Việt, Tàu?”
Ý Nga, 6.6.2016

*CHÍ: quyết ý làm 1 việc gì

*CHÍ ĐÔNG TÂY: các nước tây phương

*ĐÔNG CHÍ: dùng theo 3 nghĩa khác nhau:

a-đông chí (cách gọi của khối cs, như **chiến hữu** trong QL VNCH)

b-đông 1 chỉ với nhau

c-đông 1 loại CHÍ RẬN

*ANH: đàn anh Tàu Cộng >> EM: đàn em VC

*THỨC: Biết >> Phập pháp: cái để biết và phân biệt vạn vật

*ĐÔNG: đồng dục, phách lối

KHUÊ

Thơ Thơ vừa mặc cái robe mới mua hôm thứ bảy tuần trước vừa ngắm nghía hình ảnh người thiếu phụ phản chiếu trong tấm gương lớn, tỏ vẻ hài lòng. Chiếc robe màu đen, dài phủ đầu gối, để lộ cặp chân trắng ngần. Thứ bảy tuần rồi đi shopping với Nga ở Rockland Center, ngang qua tiệm BCBG, Nga lôi Thơ Thơ vào, mặc cho nàng dầy nầy:

- Thôi mi ơi, tiệm này mắc thấy mờ. Lương ta ba cọc ba đồng...

Nga cắt ngang:

- Tuần này nó hạ 70%. Vô đi. Ta thấy một cái robe màu đen rất hợp với mi. Mặc hôm party tuần tới là có khối chàng... xiu!

Vừa nói Nga vừa nháy mắt với Thơ Thơ. Thơ Thơ nguyệt cô bạn vàng một cái sát rạt:

-Vớ vẩn! Ai mà thèm bà già háp này chớ!

Nga cười bí mật:

- Ha! Vậy mà có người... Nói tới đây cảm thấy mình lờ lờ, Nga đánh trống lảng bằng cách reo lên:

- Đây rồi. May quá "Nó" chưa bị chôm đi mất!

Nga lôi chiếc áo đầm treo tuốt trong góc đưa cho Thơ Thơ. Chiếc áo cắt khéo, cổ trễ vừa phải và những lần xếp chéo trước ngực đầy nghệ thuật. Thơ Thơ thấy chiếc áo thật đẹp. Nhìn giá cũng phải chăng, nên sau khi thử nàng đã trả tiền lấy chiếc áo.

Nga tuyên bố tổ chức party để chào đón ông anh họ từ Pháp qua chơi. Vốn không có tính tò mò nên Thơ Thơ cũng không hỏi gì nhiều về ông ấy. Chỉ biết ông ta đến tuổi sắp về hưu, có bằng Tiến sĩ và dạy ở một trường Đại Học tại Paris. Có gia đình nhưng đã ly dị và tên là Tú. Nga khen ông anh này hết mình. Đến nỗi Thơ Thơ phải kêu:

- Thôi, khen quá coi chừng té hen đó mi. Ta phải thấy tận mắt mới tin. Mi là hay tô màu tét ni cô lo lắm!

Nga chỉ cười mím chi:

- Ô, mai một gặp anh của ta rồi, nhớ đừng có bị coup de foudre đó nha. Lúc đó chỉ sợ có người năn nỉ tui nói... tốt dùm hồng chừng!

- Thôi, cho em xin hai chữ bình an. Từ ngày thoát khỏi ách "đô hộ" của lão Nguyên, em sống rất thoải mái. Có điên mới đeo gông vào cổ lần nữa!

Nga chỉ cười cười, không trả lời.

... Thơ Thơ ngắm mình trong gương một lần nữa. Mái tóc cắt đơn sơ úp vào cổ, màu son hồng fuchsia khiến nàng trẻ ra cả chục tuổi. Tối nay Thơ Thơ đeo nữ trang hạt trai trắng càng tôn thêm nét quý phái. Dù đã qua tuổi năm mươi từ lâu, nhưng nhờ tập thể dục đều đặn nên thân hình nàng vẫn còn thon gọn trong chiếc robe bằng soie màu đen sang trọng. Cầm chiếc ví soirée màu bạc, mang đôi giày cùng tông, Thơ Thơ cảm thấy đầy tự tin.

Đến nơi đã thấy xe hơi đậu kín hết trước cửa nhà Lê Nga, Thơ Thơ phải đậu xe ở con đường ngang hông và đi bộ đến nhà Nga. Bước vào phòng khách đã thấy bạn bè quen thuộc đứng đầy. Thơ Thơ mỉm cười, gật đầu chào tổng quát. Ánh mắt cánh đàn ông nhìn nàng toát đầy vẻ ngưỡng mộ, nhưng cánh đàn bà không dấu nổi sự e dè! Thơ Thơ biết, từ khi li dị Nguyên, nhiều người đã không còn nhìn nàng với ánh mắt như xưa. Những lời mời dự party cũng thưa dần. Có vẻ như, nơi những người đàn bà độc thân nói chung, có cái gì đó khiến cho các bà vợ không yên tâm. Chỉ có Lê Nga là không thay đổi. Nhờ bờ vai của bạn mà suốt những tháng đầu chia tay với Nguyên, Thơ Thơ đã có nơi nương tựa tinh thần vững chắc. Bất cứ lúc nào nàng cũng có thể gọi cho Nga. Có những đêm không ngủ được, đầu óc căng thẳng tột độ, những ý nghĩ đen tối bắt đầu nhen nhúm, Thơ Thơ vội vàng gọi cho bạn và Lê Nga đã yên lặng lắng nghe, lòng đầy thương cảm và sẻ chia. Tiếng nước nở của Thơ Thơ nhiều lần khiến Lê Nga cũng rơi nước mắt âm thầm. May mà Sĩ, chồng Nga, thông cảm cho hoàn cảnh của Thơ Thơ. Nàng đang trải qua thời kỳ đen tối nhất cuộc đời của một người đàn bà. Mất con và li dị chồng. Vì thế Sĩ không hề cần nhằn khi thấy vợ bỏ nhiều thời giờ an ủi, chăm nom cho Thơ. Đứa con trai duy nhất của vợ chồng Thơ đã qua đời năm hai mươi lăm tuổi, trong một tai nạn xe mô tô. Biết con trai có niềm đam mê nguy hiểm, nhưng Nguyên chiều con, không hề ngăn cản.

Sau cái chết của con, Nguyên suy sụp dần rồi đâm ra nghiện rượu. Chuyện ly dị sẽ không xảy ra nếu như Nguyên không theo bạn bè đi Casino và càng ngày càng lún sâu vào trò chơi đen đỏ. Bao nhiêu tiền dành dụm cho tuổi già cũng lần lượt đội nón ra đi, mặc cho Thơ Thơ năn nỉ, khóc lóc... Có là thánh nàng cũng không thể chịu đựng nổi ông chồng vừa nghiện rượu, vừa nghiện cờ bạc. Thế rồi một ngày... xấu trời, Nguyên nhận được lá đơn ly dị của Thơ Thơ. Nàng đứng đung, chai đá trước những lời hứa hẹn, thề thốt thứ một trăm lẻ... của chồng. Cuối cùng Nguyên đành đầu hàng, đặt bút ký vào lá đơn. Không có sự tranh giành, kiện tụng nào xảy ra. Hai người chia tay êm thấm trong sự đón đầu, hồi tiếc. Hồi tiếc một hạnh phúc đã qua. Hình ảnh gia đình ba người đầm ấm, vui vẻ ngày nào đã trôi vào dĩ vãng. Như một giòng suối chảy xuôi và mất hút vào vô tận...

May mà Thơ còn có Lê Nga. Hai người quen nhau từ lúc cùng ở nội trú Régina Pacis. Thơ học Luật và Lê Nga học Dược. Phòng hai cô sát cạnh nhau, cùng tuổi nên hai người dễ thân thiết. Lê Nga từ Đà Lạt xuống và Thơ Thơ từ Cao Lãnh lên. Ba má Lê Nga quê Sài Gòn nhưng lên Đà Lạt lập nghiệp lúc cô bé còn nhỏ xíu. Suốt bốn năm học, rất nhiều lần Thơ Thơ lên Đà Lạt nghỉ mát và Lê Nga về Cao Lãnh nghỉ hè. Cả hai có với nhau biết bao kỷ niệm đẹp tuyệt vời của thời con gái ngây thơ. Chính Thơ Thơ đã là phù dâu cho Lê Nga trong ngày cưới. Sĩ, chồng Nga là bác sĩ Quân y. Sau đó Lê Nga cho mượn bằng Dược sĩ và theo chồng dời ra Quy Nhơn. Vợ chồng cô chỉ về Sài Gòn dự đám cưới của Thơ Thơ với Nguyên. Sau đó thì Nguyên cũng dời đi làm Phó Tỉnh Trưởng một tỉnh miền Cao nguyên xa xôi. Hai cô chỉ còn gặp nhau qua những cơ hội hiếm hoi. Đát nước giặc già điều linh biết làm sao bây giờ?

Cho đến tháng Tư Bảy Lăm, cả hai tình cờ gặp nhau trên đảo Guam. Ôi! không lời nào có thể diễn tả được cái cảm giác hạnh phúc của hai cô bạn chí thân khi gặp lại nhau trong một hoàn cảnh oan khiên như thế. Cả hai oà lên khóc trước ánh mắt ngạc nhiên của những người tị nạn. Những giọt nước mắt xót xa lẫn vui mừng... Khi phái đoàn Canada đến phỏng vấn, hai gia đình ghi tên và chỉ một tuần sau là họ có mặt tại thành phố Montréal. Rồi những ngày cơ cực cũng dần qua. Sĩ cày cục thi lấy lại bằng bác sĩ, Lê Nga cũng lấy được bằng dược sĩ. Cả hai đều đi làm chăm chỉ nên đời sống thật dư dả, thoải mái. Nguyên học ra Kỹ sư cơ khí, có

việc làm tốt. Phần Thơ Thơ, thấy nghề computer dễ tìm việc nên nàng ghi tên học. Sau khi yên ổn rồi Thơ Thơ mới sinh cu Nhật. Vì cái nhau không tróc, Thơ bị băng huyết suýt chết. Bác sĩ cuối cùng phải cắt bỏ tử cung. Biết vợ không thể sinh nở thêm nữa, bao nhiêu tình thương Nguyên dồn cả vào thằng con trai duy nhất. Cả hai cùng con như châu báu. Thế mà định mệnh lại bắt nó lia cha bỏ mẹ mà ra đi ở độ tuổi tươi đẹp nhất, như trái còn xanh mơn mớn trên cành... chợt rụng và một gia đình tan vỡ!

- Thơ Thơ. Tiếng Lê Nga phát ra từ ngưỡng cửa phòng đọc sách. Vô đây ta giới thiệu với mi một người.

Thơ Thơ tiến về phía bạn, vừa cười vừa hỏi:

- Làm gì mà bí mật dữ vậy...

Nhưng nụ cười trên môi nàng vụt tắt. Thay vào đó là một sự ngạc nhiên tốt độ. Thơ Thơ tự hỏi mình đang tỉnh hay mơ. Người đàn ông trong bộ complet màu kem, dáng dấp sang trọng đứng giữa phòng có phải là...? Quay sang định hỏi Lê Nga, nhưng nàng ta đã biến tự hồi nào, sau khi kín đáo khép cửa phòng lại. Giờ thì chỉ có hai người đối diện nhau. Một cảm giác mơ hồ vừa xa lạ vừa thân thiết xâm chiếm Thơ Thơ. Nàng không thốt được lời nào, chỉ nhìn đăm đăm người đối diện. Cặp mắt to, vẫn còn tinh anh sau cặp kính trắng, mái tóc hơi quăn có nhiều sợi bạc hai bên thái dương và chiếc cằm chẻ đôi. Chỉ có một người có đôi mắt này và chiếc cằm này... Lần cuối cùng nàng thấy người ấy trong tấm ảnh treo trên vách nhà của Nguyệt. Năm đó nàng mười sáu tuổi.

Người đàn ông tiến lại gần, cặp mắt đăm đăm nhìn sâu vào mắt Thơ Thơ, giọng êm như ru:

- Thơ Thơ. Còn nhận ra anh không?

Thơ Thơ đáp khẽ, giọng có chút ghen ngào:

- Anh Khuê! Phải anh Khuê không?

Người đàn ông cúi xuống cầm hai bàn tay đang run rẩy của Thơ Thơ, siết nhẹ, giọng đầy chợt trầm xuống:

- Anh đây. Anh Khuê đây...

Sự xúc động mãnh liệt khiến đôi chân Thơ Thơ hầu như mềm nhũn. Người đàn ông tên Khuê vội vòng tay ngang lưng, diu Thơ Thơ ngồi xuống chiếc ghế bành bọc nhung đỏ gần đó. Sau khi an vị, Khuê đứng lên nói:

- Để anh ra ngoài lấy cho em ly rượu.

Nhưng Thơ đã vội vàng nắm tay chàng kéo ngồi xuống. Nàng không muốn xa rời Khuê dù chỉ vài phút. Đã mất nhau gần nửa thế kỷ rồi vẫn chưa đủ sao? Từ năm Thơ lên chín và Khuê là một cậu bé mười hai tuổi.

- Không cần đâu. Khuê ngồi đây với em. Trời ơi, Thơ đang tỉnh hay đang mơ đây? Anh Khuê... Anh Khuê! Thơ không bao giờ ngờ có ngày được gặp lại anh.

Khuê không trả lời, chàng vòng tay ôm Thơ Thơ thật chặt và bất ngờ đặt lên môi nàng một chiếc hôn nóng bỏng. Chàng cắn nhẹ lên bờ môi đang căng mọng của Thơ Thơ rồi nói, giọng mơ màng:

- Em có tưởng tượng được là anh ao ước giây phút này suốt cả cuộc đời của anh không Thơ Thơ. Từ khi theo ba má nuôi lên Sài Gòn, rồi sang Thụy Sĩ, Pháp và cho đến ngày hôm nay... chưa bao giờ anh quên được Thơ Thơ cũng như những ngày tháng hai đứa mình sống hồn nhiên như cây cỏ ở Tân An. Anh đã có một tuổi thơ thật cơ cực, nghèo nàn. Nếu như không có cô tiên bé nhỏ tên Thơ Thơ bên cạnh, thì những ngày sống trong gia đình cậu hai của anh càng đau khổ biết bao nhiêu! Anh đã bị bắt làm việc như một người ở đợ, bị sự hà hiếp của mấy đứa con cậu Hai, bị bà mợ đánh đập, bỏ đói... nhưng bù lại anh có Thơ Thơ. Cô tiên đã băng bó những vết thương thể xác và xoa dịu những vết thương tinh thần cho thằng bé mồ côi khôn khổ. Em nghĩ là anh có thể quên được sao? Ngàn lần không. Anh đã nhớ, đã nghĩ đến em hằng ngày. Liên miên từ năm nọ sang năm kia. Những khi gặp khó khăn, buồn chán... anh chỉ cần nghĩ đến nụ cười rạng rỡ, trong như pha lê, cặp mắt đen huyền ngậy thơ, lấp lánh khi gặp chuyện vui và nét mặt phụng phịu, cặp môi cong lên thật dễ thương khi gặp chuyện không vừa ý của Thơ là trong anh lại tràn đầy sức mạnh để vượt qua.

Khuê nói xong, móc chiếc ví con trong túi quần, lấy ra một tấm ảnh đen trắng đã ủa vàng. Trong hình là hai cô nhỏ độ tuổi mười lăm, mười sáu. Mái tóc dài xõa ngang lưng, nụ cười tươi như hoa và một trong hai cô là Thơ Thơ! Nàng kêu lên kinh ngạc:

- Ô! Đây là tấm hình em chụp với Nguyệt khi hai đứa còn học ở Cao Lãnh. Sao anh có được?

- Lần đó, trước khi đi du học bên Thụy Sĩ, anh đã về Cao Lãnh thăm và từ giã gia đình cậu Hai. Đáng tiếc là em đi vắng. Nguyệt khoe anh tấm ảnh hai cô chụp chung. Anh viện cớ muốn giữ kỷ niệm với Nguyệt nên xin tấm ảnh và nó đã theo anh cho đến ngày nay. So với người trong ảnh, Thơ Thơ không khác gì mấy. Chỉ có mái tóc ngắn hơn và người thật trước mặt anh bây giờ... đẹp và quyến rũ hơn xưa!

Thơ Thơ mắc cỡ:

- Xí! Anh chỉ sạo! Em bây giờ già xọm. Anh đâu có biết em đã trải qua biết bao nhiêu đau khổ với...

Khuê cắt ngang:

- Anh biết! Anh biết. Lệ Nga đã kể cho anh nghe hết rồi.

Thơ Thơ chột nhó ra:

- À, nói tới nhỏ này. Em phải la nó một trận mới được. Tụi em chơi với nhau mấy chục năm. Nó chỉ nói là có một ông anh ở Paris tên Marcel Tú! Như vậy nghĩa là sao?

Khuê cười:

- À, cái này không phải lỗi của Nga. Để anh kể cho Thơ nghe. Em biết là má sanh anh xong, chỉ hai tháng sau là mất vì bệnh sản hậu. Từ đó anh sống với gia đình cậu Hai và bà ngoại. Lúc nhỏ bà ngoại chăm sóc cho anh từ tẻ, nhưng khi anh sáu tuổi thì bà mất. Từ đó anh mới bị cậu mợ ngược đãi.

Thơ Thơ cắt ngang:

- Đúng rồi. Má em kể, cô ba Huê má của anh tuy nhà nghèo nhưng đẹp lắm. Tóc dài da trắng. Trong làng biết bao nhiêu người đeo đuổi mà cô không ưng. Năm cô mười chín tuổi thì gặp ba anh. Nghe nói ông là con nhà giàu trên Sài Gòn, vì lý do gì đó chạy theo kháng chiến. Một hôm ông về làng làm công tác dân vận, gặp và thương cô thôn nữ xinh đẹp tên Huê. Nàng cũng thương anh chàng công tử Sài Thành thắm thiết, nên dù gặp sự chống đối quyết liệt của gia đình bên đảng trai, cô Ba vẫn quyết định trao thân gởi phận cho chàng công tử hào hoa. Họ chỉ làm một bữa cơm đơn sơ ra mắt ông bà. Ông anh Hai, tuy không bằng lòng nhưng vì nể mẹ nên cũng đành chấp nhận. Ông ta nghĩ con em lấy một chàng trai nào đó trong làng, tương lai còn tốt hơn là lấy anh chàng công tử cha căng chú kiết, chỉ có cái mã đẹp trai này. Khi cô ba Huê sinh anh ra, dưỡng ba từ trong đồng lén về thăm, bị lính ở đồn ngoài đồn rình bắt chết. Hình như có người ghen ghét báo tin rằng thế nào ba anh cũng mò về thăm vợ con. Họ đã rình 3 ngày liền. Xác dưỡng ba được ông nội em cho chôn trong đất gia đình em, gần ngoài lộ mới. Cô ba đau khổ quá nên hai tháng sau cũng qua đời. Má em nói gia đình bên nội anh thật là tệ. Khi nghe tin, chỉ cho người con gái lớn xuống Cao Lãnh. Sau khi làm lễ cúng kiến trước mộ người em xong là bà ta trở về Sài Gòn, sau khi cho mẹ anh một món tiền nho nhỏ. Rồi từ đó về sau không có tin tức gì nữa mặc cho anh sống cực khổ với gia đình cậu Hai. À, mà sao anh lại tên Tú?

Khuê kể tiếp, giọng ngậm ngùi:

- Thơ còn nhớ không, khi anh được mười hai tuổi. Một hôm có cặp vợ chồng và một bà đứng tuổi thật sang trọng từ Sài Gòn xuống Cao Lãnh kiếm nhà cậu Hai. Thì ra đó là vợ chồng chú Út và cô Hai của anh. Gia đình bên nội, ngoài cô thứ hai không chồng, còn cô Tư và chú Út. Vợ chồng chú Út lấy nhau mười năm mà không có con. Một hôm cả nhà họp mặt đám giỗ ông nội, cô Hai mới nhắc đến ba anh. Hình như cô ấy có ý ân hận đã không nhìn nhận thằng cháu đích tôn là anh. Họ tin tưởng chú Út lấy vợ thế nào cũng sinh con nối dõi tông đường. Có ngờ đâu! Khi sự việc xảy ra chú anh còn quá trẻ nên không để ý. Giờ nghe nhắc lại chú mới hỏi phăng tới và vợ chồng chú quyết định xuống Cao Lãnh tìm anh để nhận làm con nuôi. Lúc gặp mặt, thấy anh giống hệt ba anh, cô Hai đã ôm anh khóc mùi mẫn. Chú Út cũng cảm động rung rung nước mắt. Anh tuy không hiểu gì lắm, thấy họ khóc anh cũng khóc theo. Đúng là tình máu mủ thật thiêng liêng phải không em? Gia đình bên nội anh rất giàu. Chú Út anh là Luật sư. Ông đã làm giấy khai sinh nhận anh làm con. Họ muốn đổi tên khác, nhưng anh nhất định đòi giữ tên Khuê, chú Út đành đặt là Nguyễn Khuê Tú. Từ đó về sau mọi người đều gọi anh là Tú. Thơ biết không, sở dĩ cậu Hai bằng lòng cho anh về bên nội là vì chú Út đưa ra một món tiền rất lớn, gọi là đền ơn công lao cậu mợ đã nuôi nấng anh trong suốt bấy nhiêu năm. Cậu mợ mừng húm nhận lời ngay. Họ đón anh đi ngay hôm ấy, có lẽ sợ cậu mợ đổi ý. Anh chạy đến nhà từ giã Thơ, nhưng em đi thăm ông bà ngoại trên Đốc Vàng. Xa em, anh đã nhớ và khóc thầm mỗi đêm hàng mấy tháng trời mới hơi nguôi ngoai. Tuy nhiên hình ảnh em thì choán đầy trái tim của anh, không chừa chỗ cho người con gái nào khác.

- Em cũng vậy. Thơ Thơ xen vô. Ở nhà ngoại về, hay tin anh đi rồi em khóc quá chừng. Em buồn rười rượi không thiết chơi nhà chòi, nhảy giây, đánh chuyền hay bất cứ trò gì tụi con Hải rù. Đến nổi, con Hải còn chọc em "Tụi bây coi con Thơ kìa. Nó nhớ thằng Khuê, giống như thằng Khuê là chồng nó vậy đó..." Em vừa

tức vừa mắc cở, xông tới nắm cái đuôi ngựa của nó kéo một cái thật mạnh. Con nhỏ té lăn cù xuống đất, khóc một trận như mưa.

Nghe Thơ kể, Khuê bật cười, hai tay ôm mặt Thơ Thơ, hôn tới tấp lên má, lên môi, lên cặp mắt nhắm hờ của nàng, thì thầm:

- Thơ là tình yêu duy nhất của anh! Chưa bao giờ anh ngừng yêu em.

Thơ Thơ ngạt thở, né tránh những chiếc hôn nóng bỏng của Khuê, cười rúc rích:

- Coi kia, để em thử với chứ. Coi chừng Lệ Nga đi vào bắt gặp thì què lăm đó.

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới liền. Lệ Nga mở cửa bước vào:

- Sao, hai anh chị tâm tình xong chưa? Bên ngoài bắt đầu nhập tiệc rồi đó. Ngạc nhiên không Thơ Thơ?

Thơ hừ một tiếng, xỉ ngón tay trở vào trán Lệ Nga:

- Ta còn chưa hạch tội nhà ngươi. Bao nhiêu năm nay không hé môi cho ta biết ông anh mi chính là anh Khuê...

Lệ Nga giờ hai tay lên trời phân bua:

- Thượng đế chứng giám nỗi oan của con! Ta có biết anh Tú có tên là Khuê bao giờ đâu? Hồi nào tới giờ mọi người đều gọi ông ấy là Tú. Anh phải làm chứng cho em đó nha anh Tú! Ủa mà tên Khuê từ đâu nhảy ra vậy? Em bị tẩu hỏa nhập ma rồi anh Tú ơi!

Khuê và Thơ Thơ bật cười trước vẻ mặt ngơ ra của Lệ Nga. Khuê nói:

- Thôi chúng ta ra ngoài đi. Chuyện này anh sẽ kể cho Nga nghe sau. Vừa nói Khuê vừa nắm tay Thơ Thơ kéo ra ngoài. Lệ Nga nhìn theo, lắc đầu tỏ vẻ bất lực, nhưng trong lòng tràn ngập niềm vui!

Suốt buổi tối, Khuê không rời Thơ Thơ nửa bước. Họ đã nhảy với nhau những bài slow mùi mẫn, những bản tango tình tứ, luân vũ lả lướt... Thơ Thơ cảm thấy nàng đã thực sự hồi sinh. Khi Khuê bước lên bục hát tặng Thơ Thơ bài "Niệm Khúc Cuối" thì mắt nàng nhòa lệ:

Dù cho mưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời

Dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây

Dù có gió, có gió lạnh đây

Có tuyết buồn lây, có lá buồn gầy

Dù sao, dù sao đi nữa xin vẫn yêu em...

Giọng Khuê áp áp, tựa tấm chăn len êm ái phủ lên tâm hồn đang băng giá của Thơ Thơ. Nàng cảm thấy lòng mình mềm đi, mềm đi, lãng đãng khói sương... Khuê hướng vào góc tối, nơi Thơ Thơ đang ngồi, ánh mắt đắm đuối như muốn nói lên ngàn lời tha thiết. Thơ nhìn chàng đứng đó mà vẫn tưởng như một cơn mơ. Nàng thềm van vái giấc mơ đừng bao giờ tàn và nàng đừng bao giờ tỉnh giấc. Tiếng vỗ tay rào rào kéo Thơ Thơ trở về thực tại. Khuê đi xuống, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Thơ Thơ, ghé tai nàng thì thào:

- Em thích bản nhạc này không?

- Bắt đầu từ đây, với em, Niệm Khúc Cuối là bản nhạc hay nhất của nhạc sĩ Ngô Thụy Miên! Thơ Thơ trả lời, ranh mãnh nhưng chân thành.

- Anh đã để hết tâm tình của mình vào trong bản nhạc. Thơ có hiểu ý anh không?

Thơ không trả lời. Nàng đứng lên ra hiệu cho Khuê đi theo mình. Cả hai đi ra khu vườn phía sau nhà. Đang giữa mùa hạ nên hoa nở tung bừng rực rỡ. Lệ Nga rất yêu hoa. Có nhiều loại hoa rất lạ. Từ khi chia tay Nguyên, Thơ bán nhà và mua một condo ở cho tiện. Một mình trong căn nhà rộng lớn càng thấy trống trải, cô đơn. Thơ dắt tay Khuê đến ngồi trên chiếc băng đá dưới vòm dây clématiss đang trổ hoa màu tím hồng lộng lẫy. Nàng nói khẽ, như sợ phá tan cái tĩnh lặng của đêm trường:

- Khi nào buồn, em đến đây để ngắm hoa, ngắm bướm và nghe tiếng chim hót. Tâm hồn cảm thấy bình yên lạ lùng. Ban đêm em còn nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên cao... À, em quên hỏi vì sao anh biết em ở đây?

- Hôm vợ chồng Lệ Nga qua Paris thăm ba má anh, tình cờ anh thấy hình em đứng chụp chung với cô ấy. Anh hỏi tên thì đích thị là Thơ Thơ của anh. Em có biết anh đã mất ngủ bao nhiêu đêm hay không? Khi biết em đã li dị, anh cảm ơn Thượng Đế còn cho anh cơ hội tìm lại được mối tình thơ ngây của anh. Anh nói với Lệ Nga em là cô bạn thân thiết nhất của anh thuở nhỏ. Anh dặn Nga không được tiết lộ tí gì về anh để dành cho em sự ngạc nhiên. Cuối cùng không thể chờ đợi lâu hơn, anh đã bay sang đây để gặp em. Thơ Thơ, em chưa trả lời câu hỏi của anh lúc này. Khuê nhẹ nhàng nhắc nhở, mắt ánh lên vẻ đợi chờ và lo lắng.

Thơ nhìn chàng mỉm cười, cặp mắt long lanh:

- Khuê, anh có nhớ không. Năm em lên bảy tuổi. Một lần tắm sông với bọn con Hải, thằng Lân... chiếc hors-bord của ông Quận từ ngoài sông Cái chạy vào, những lượn sóng lớn lan thật mau. Mấy đứa kia nhanh chân chạy hết lên bờ. Chỉ có em còn lên chưa kịp, bị sóng đánh sấp chìm. Nếu không có anh tình cờ đi ngang nhảy xuống kéo em lên, thì giờ này đâu còn Thơ Thơ ngồi đây với anh nữa phải không? Từ đó, đối với em, Khuê là người con trai quan trọng và đáng yêu nhất trong đời. Em nghĩ đó chưa phải là tình yêu trai gái mà là lòng biết ơn, lòng ngưỡng mộ đối với ân nhân của mình. Em đã bất chấp những lời chế nhạo của tụi bạn, cứ đeo theo anh như hình với bóng. Bên anh, em cảm thấy được an toàn. Nhớ lại tức cười ghê!

- A! Hèn nào có món gì ngon cô bé Thơ Thơ cũng chia cho anh. Nhớ nhất là lần Thơ đem cho anh mấy trái nho khô. Trời ơi, sao mà nó ngon không thể tả. Anh chỉ dám cắn mỗi lần một chút xíu. Ngậm trong miệng để "nghe" tất cả sự ngọt ngào, thơm tho của nó rồi mới dám nuốt!

Thơ cười, giọng trong veo:

- Ủ. Ngày còn nhỏ ăn thứ gì cũng ngon hả anh. Bác Tư em ở Sài Gòn thỉnh thoảng về thăm ông bà nội. Lần nào bác cũng đem những thứ hàng nhập cảng hiếm quý về biếu ông bà. Mà ông thì cưng em nhất nhà, nên lúc nào em cũng được ông cho. Em ăn một nửa còn một nửa để dành cho Khuê. Anh Thiên em theo dụ khi em cũng không cho. Có lần em bị anh ấy cốc lên đầu một cái đầu đinh. Em vừa khóc vừa chạy hét ông nội. Anh Thiên bị ông nội xách ba ton rượt chạy có cờ.

- Hèn chi anh bị nó đổ nguyên bình mực vô cuốn vở. Về nhà còn bị cậu anh đánh một trận nên thân. Nhà anh nghèo đâu có tiền mua tập vở mới. May nhờ anh học giỏi nên được thầy cho anh cuốn vở khác để viết bài.

- Không ngờ ông Thiên lại nhỏ mọn như vậy. Mà anh thông minh thật, làm quần quật suốt ngày mà vẫn đứng đầu lớp. Hèn chi ông Thiên không ganh tức!

Thơ Thơ tựa đầu vào vai Khuê, mắt nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời nhưng đen, giọng ngậm ngùi:

- Em còn nhớ một buổi chiều, ăn cơm xong em đem trái soài thanh ca chín vàng qua tìm anh. Không thấy anh trong nhà, con Nguyệt kéo em ra sau hè chỉ cho em xem anh đang bị bà mợ phạt quỳ. Quỳ và không được ăn cơm vì tội kho nồi cá linh bị khét. Anh quỳ mà hai tay không ngừng đập muỗi đang bu quanh. Anh đang đói, được trái soài bèn ăn ngấu nghiến. Em thấy vậy chạy về nhà, lén xuống bếp bới một chén cơm nguội, rưới nước cá kho còn lại hồi chiều. Vậy mà anh đã ăn ngon lành.

- Thơ Thơ, nói thật, đó là chén cơm ngon nhất trong đời anh. Sau này ở với ba má nuôi trên Sài Gòn, dù ăn sơn hào hải vị ngon đến đâu anh cũng không thấy ngon bằng chén cơm chan nước cá kho chiều hôm đó. Một chén cơm chan đầy tình nghĩa. Ân tình của Thơ Thơ ban cho anh.

Thơ Thơ ngồi thẳng lên nhìn Khuê, cười một cách thú vị:

- Khuê còn nhớ cái lần hai đứa mình leo lên cây soài gần chùa Phước Lâm Tự không. Hái đầy túi, khi nhảy xuống đất em bị trặc chân. Khuê phải cõng em từ đó về đến nhà. Nằm trên chiếc lưng tuy êm ái nhưng đầy mồ hôi, con nhỏ mới tám tuổi đầu đã có ước muốn được anh cõng trên lưng như vậy mãi mãi. Đó có phải là tình yêu không anh? Sau này khi nhớ đến anh, em vẫn tự hỏi.

Khuê cảm động, giọng hơi nghẹn ngào:

- Nếu biết vậy, ngày đó anh không cõng Thơ về nhà mà cõng đi hoài, đi mãi đến chân trời góc biển nào cũng được... Và bây giờ Thơ có còn muốn anh cõng đi mãi... đi hoài... suốt đời nữa hay không?

Thơ Thơ không trả lời ngay, cắn môi cố nén tiếng cười:

- Khuê, anh còn nhớ khi anh cõng em về gần tới nhà thì gặp tụi thằng Lân, thằng Hiền, thằng Tín đang chơi tán u, thấy anh cõng Thơ trên lưng, tụi nó đã nói gì không?

Khuê bồi hồi nhớ lại cảnh tượng một thằng bé đi chân đất cõng đứa con gái trên lưng. Thằng bé mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Nó cẩn răng bước, vì hai bàn chân đi đất cần đá xanh đầu đinh. Thằng Tín thấy hai đứa thì la lên "Tụi bây coi vợ chồng thằng Khuê, con Thơ kia!" và cả ba đứa phá lên cười, lêu lêu chọc quê. Khuê cúi đầu bước thẳng, nhưng Thơ Thơ tức quá òa lên khóc nức nở. Con bé úp mặt lên lưng, nước mắt thấm qua áo cậu bé Khuê nóng hổi. Số là hồi hè, trường có tổ chức văn nghệ cuối năm. Trong hoạt cảnh cho bài hát Vợ Chồng Quê do Khuê trình diễn, cậu bé đã chọn Thơ Thơ đóng vai cô vợ. Tụi thằng Tín tức lắm, có dịp là trêu ghẹo ngay... Chuyện mà Thơ Thơ không biết là ngày hôm sau lỗ mũi thằng Tín bị Khuê cho ăn trầu, vì tội đã làm Thơ Thơ khóc! Chàng dịu dàng nắm hai bàn tay Thơ Thơ đưa lên môi, mắt đắm đuối nhìn vào mắt nàng, nói khẽ khàng:

- "Vợ chồng thằng Khuê - con Thơ"! Đúng là định mệnh đã se duyên cho chúng mình từ hồi còn bé, chỉ là bắt mình phải lạc nhau một thời gian. Giờ tìm lại được, em nghĩ thế nào hở Thơ Thơ?

Thơ cười, giọng bốn cọt nhưng đầy hạnh phúc:

- Em còn nghĩ gì nữa khi đã trót mang tiếng là "Vợ thằng Khuê" ngay từ lúc mới lên tám? Chắc là đành chịu mang "danh hiệu" này trọn cuộc đời! Thôi chúng mình vào nhà đi anh. Em bắt đầu thấy lạnh rồi đó.

Khuê kéo Thơ Thơ sát vào mình, ghé tai nằng nói nhỏ, trước khi đặt nụ hôn nồng nàn lên cặp môi đang hé mở:

- Xin tuân lệnh... Vợ thằng Khuê!

Có một ánh sao băng trên nền trời đen thăm thẳm, lấp lánh muôn vạn vì sao đêm. Sương bắt đầu rơi rơi trên cỏ cây hoa lá đang im lìm say ngủ...

Tiểu Thu

TRẢ LẠI BIỂN XANH

Biển đang chết hay tình tôi đang chết

Vết thương đau in đậm dấu xót xa

Thương khóc biển bao tiếc nuối thiết tha

Làm sao có ngày đầu yêu cùng biển!

Biển chết mỗi mồn tình tôi vỡ nát

Nỗi sầu thương ác mộng lúc nào nguôi

Biển yêu ơi bao day dứt chơi vơi

Tình yêu biển đắng cay bơ vơ, hồn tan tác!

Trời đất hỏi làm sao có biển xanh

Biển mặn mà tình dầu ái trong lành

Biển ngàn đời sóng vỗ, cát tình anh

Hãy trả lại cho tôi biển xanh thơ mộng ...

Trả bầu trời trong xanh thiên nhiên trù phú

Ngày tháng yên bình trên mảnh đất quê hương

Trả dân chài biển xanh, đầy tôm đầy cá

Không âu lo ngày đêm, quên hết muộn phiền

Dẫu một đời dầm mưa dãi nắng triền miên

Vẫn muốn cùng biển xanh vui sống an nhiên

Trả dân chài biển xanh trong lành ngàn xưa êm ả

Cá tôm về tung tăng đầy ấp những khoang thuyền...

Phạm Thị Minh-Hung

EM XƯA

Em tôi tóc xỏa ngang vai

Bay theo gió lộng cho dài nhớ mong

Đôi tà áo lụa trắng trong

Nắng như hờn dỗi mênh mông nắng tàn

Tình ơi có quá muộn màng?

Thu về rơi rắc lá vàng sầu khơi

Hồn tôi bao nỗi chơi vơi

Nhớ thương bóng dáng ai vời vợi xa...

Chiều buồn mưa đổ nhạt nhòa

Mưa giăng ngõ vắng xót xa tình sầu

Tháng năm nào có mưa ngẫu

Sao tình đôi ngả mộng đầu vấn vương

Tìm đâu một thoáng môi hôn

Tình ơi tháng nhớ ngày thương hững hờ

Mình tôi một cõi bơ vơ

Dệt bao mộng ước tình mơ lỡ làng!

Phạm Thị Minh-Hung

(Bài thơ viết cho em)

NGƯỜI ĐÀN ÔNG SỐ VÁT VẢ

Năm tôi lên 9 anh Cu 12 tuổi, anh đang học lớp 6, tôi cùng lớp cùng tuổi với con Hảo em út anh nhưng tôi chơi với cả ba anh em nhà anh vì chúng tôi ở cùng xóm, hai nhà chỉ cách nhau vài căn..

Từ trong gia đình đến hàng xóm toàn gọi anh là Cu, chẳng cần biết tên thật anh là gì. Những bà hàng xóm thường réo tên anh thoải mái:

- Cu, mẹ mày có nhà không?

- Thăng Cu, ra mà xem con em gái mày đang bị ngã ngoài ngõ kia

Hào đã giải nghĩa cho tôi Cu là tên loài chim Cu chứ không phải nghĩa “kia”, nhưng tôi vẫn lạnh chanh hỏi lại anh cho chắc:

- Anh Cu ơi, tên anh nghĩa là loài chim Cu hay là...

Anh trợn mắt và tức giận búng vào tai tôi đau điếng không cho tôi nói hết câu:

- Con nhỏ nhiều chuyện, tên Cu chỉ là tên gọi ở ngoài, tao tuổi con khi tên là Thân mày nhớ chưa?

Tôi vừa nói vừa bỏ chạy vì sợ bị anh búng tai lần nữa:

- Em cứ gọi là anh Cu, dễ nhớ hơn.

Cha anh mất sau một cơn bạo bệnh cách đây hai năm, thế là gánh nặng gia đình một mình mẹ anh lo toan, bác gái phải chạy chợ từ sáng sớm đến chiều buông mới về, bác bán hàng ở chợ Gò Vấp.

Ở nhà anh Cu bỗng trở thành người nội trợ chăm sóc hai em là Thăng Toàn và con Hào, sáng anh đi học trưa về là đâm đầu vào bếp nấu cơm rồi giặt giũ quần áo, quét dọn nhà cửa và làm đủ thứ việc trong nhà..

Tôi thường sang nhà anh chơi với Hào và Toàn, có nhiều lúc tôi ngồi chồm hổm xem anh Cu thái quả bầu, vo gạo, xem anh rán trứng,... cho tới lúc ba anh em ngồi vào mâm cơm tôi cũng chưa chịu về để anh Cu phải mời:

- Mày có muốn ăn cơm không?

Tôi mừng rỡ:

- Cho em ăn với...

Thăng Toàn thì lườm tôi:

- Sao mày không về nhà mày ăn cơm ngon hơn, ở đây cơm nhà nghèo...

Tôi ăn cơm với trứng rán lộn xộn mà thấy ngon lành nên đáp thật thà:

- Anh Cu nấu ăn ngon hơn.

Anh Cu giải thích:

- Trứng rán với một tí mỡ đảo lộn xộn lên làm gì mà ngon cho được, tại mày ăn cơm nhà lạ nên cảm thấy ngon.

- Em nói thật mà, với lại em thích ăn cơm nhà anh vui hơn. Ở nhà mẹ em cứ bắt ăn cơm với ruốc cho lành, ăn thịt cá cho bổ, em ngán lắm.

Ngoài món trứng rán lộn xộn tôi ăn món canh bầu nấu với tôm khô cũng thấy ngon hơn nhà mình. Lạ thật, chẳng lẽ anh Cu có tài nấu ăn đến thế.

Tôi ăn chực nhà anh Cu vài lần thành quen, thành ghiền, có lần tôi lẻo đẻo theo anh ra sân nhà sau nhìn anh rửa bát và ... năn nỉ:

- Mai một em lớn anh Cu lấy em nhé, nấu cơm với canh bầu trứng rán lộn xộn cho em ăn nhé...

Anh Cu bỗng đỏ mặt mắc cỡ, anh lấy tay hất nước trong chậu rửa bát vào người tôi và đuổi tôi:

- Con nít con nôi ăn nói tầm bậy... về nhà mày đi.

Một buổi chiều thứ bảy tôi sang nhà anh Cu chơi như thường lệ, vừa vào trong nhà thì cũng là lúc có hai chị nữ sinh mặc áo dài trắng dắt xe đạp dừng lại trước cửa nhà anh, tôi đoán là bạn học cùng lớp với anh, không thấy anh ở nhà trên tôi biết anh Cu đang ở dưới bếp nấu cơm nên gọi âm ỉ lên:

- Anh Cu ơi, anh Cu ơi... có bạn anh đến.

Gọi to thế mà chưa thấy anh lên, từ dưới bếp nhìn lên nhà trên anh Cu có thể thấy thấp thoáng hình dáng hai cô bạn anh rồi mà, tôi liền chạy xuống bếp thì thấy anh đang vội vàng bắc nồi canh bầu ra khỏi bếp, xong anh quay ra...kéo tai tôi thật đau và mặt anh đỏ bừng lên vì tức giận:

- Sao mày gọi tên Cu thế hả? Đây... này... này... lần sau chừa không được gọi Cu nếu có bạn tao đến chơi.

Anh lau tay, sửa lại quần áo cho ra vẻ dù chẳng chỉnh tề thêm là bao và đi lên nhà, tôi đi theo thấy hai chị nữ sinh nhìn anh cười cười và thay nhau trêu đùa:

- Hình như ở nhà bạn có tên... gì lạ lắm nhỉ?

- Ừ, tên ... nghe kêu lắm...

Anh Cu lại đỏ bừng mặt và liếc nhìn tôi với vẻ...căm hờn. Tôi cảm thấy mình có lỗi bèn tìm cách chuộc tội, tôi khoe:

- Hai chị ơi, anh C...

Suýt nữa thì tôi lại nói anh Cu, may mà tôi dừng kịp và vội vàng sửa lại:

- Anh Thân đang nấu cơm dưới bếp, anh ấy nấu cơm rất giỏi, ngày nào anh cũng cho nhà ăn món canh bầu và trứng rán lộn xộn ngon lắm...

Tưởng rằng lời khen của tôi sẽ làm anh vừa lòng hãnh diện không ngờ anh lại ném cho tôi cái nhìn tóe lửa làm tôi ngạc nhiên và e ngại không dám ở lại nhà anh mà lui thủ đi về.

Hôm sau tôi sang chơi nhà anh Cu, anh vẫn không tha cho tôi, anh vẫn còn giận lắm:

- Tại sao mày lại kể với hai bạn là tao nấu cơm hả?

Tôi cãi ngay:

- Thì ngày nào anh chẳng nấu cơm, em nói có gì sai đâu.

- Nhưng đây không phải là công việc của con trai. Còn nữa, sao mày lại khai ra nhà tao toàn ăn cơm với trứng và canh bầu hả?

Tôi lại cãi:

- Em thấy anh hay nấu món ấy, mà hai món đều ngon. Anh sợ gì? Thế lần sau em sẽ kể thêm món rau muống luộc và đậu hũ kho hả anh?

- Trời ơi, sao mày ngu thế. Không kể gì hết, hiểu chưa?

Thấy anh càng giận thêm tôi sợ hãi lú lú:

- Vâng, em... hiểu rồi.

Mà thật ra tôi không hiểu gì cả. Anh giỏi giang, anh nấu ăn ngon mà sao lại cấm tôi không được khoe cho người khác biết?

Chúng tôi vẫn ở chung xóm và lớn lên, tôi vẫn gọi anh bằng tên Cu như bấy lâu nay trong nhà và hàng xóm vẫn gọi, chẳng ai thắc mắc hay ngại ngùng gì cả. Tên Cu cũng bình thường như bao cái tên khác.

Càng lớn tôi càng thấy tên Cu của anh... kỳ kỳ và đã hiểu ra cha mẹ anh gọi âu yếm thế vì anh là con trai, cũng như con gái thì người ta hay gọi là cái Gái, cái Tẹt gì đó để phân biệt giới tính, chứ không phải đặt tên anh cho giống loài chim Cu như Hảo đã nói cho đỡ “quê” anh của nó.

Anh Cu đã là một thanh niên, anh vẫn ngoan hiền đảm đang thay mẹ lo cơm nước chăm sóc hai em và làm bao nhiêu công việc nhà.

Năm tôi 14 tuổi tôi biết mắc cỡ không ngồi lì nhà anh để đợi anh Cu mời ăn cơm nữa, mà anh có mời tôi cũng chẳng dám ăn. Món trứng rán lộn xộn và canh bầu anh nấu vẫn là món ngon trong đời tôi.

Tôi cũng hiểu ra nhiều điều, vì quả bầu và trứng là món rẻ tiền nên nhà anh ăn thường xuyên chứ không phải là món họ yêu thích.

Nhà anh dọn đi nơi khác, đến gần chợ Gò Vấp để mẹ anh thuận tiện việc đi lại buôn bán

Chia tay ba anh em mà tôi chỉ nhớ một người, chỉ nhớ anh Cu.

Từ nhà tôi đến chợ Gò Vấp không xa, chỉ chừng hai cây số nhưng tôi không thể ngày nào cũng sang nhà anh Cu chơi được nữa.

Hôm anh về thăm xóm cũ, vừa trông thấy anh tôi mừng rỡ chạy ra và kêu lên không kềm hãm được:

- Anh Cu... anh Cu...

Lạ quá, anh không tức giận khi tôi gọi anh bằng cái tên này dù anh đã là một thanh niên cao ráo đẹp trai. Anh 18 tuổi rồi.

- Em và bố mẹ em có khỏe không?

Dĩ nhiên bây giờ anh không xưng hô với tôi “mày, tao” nữa. Tôi cũng biết điều tự ý sửa lại:

- Cả nhà em vẫn bình thường, hôm nọ Hảo nói với em là anh Thân đã thi đậu vào đại học sư phạm phải không?

- Ừ, anh sẽ học sư phạm

- Anh giỏi quá, giỏi việc nhà lại học giỏi nữa.

Anh không e ngại như xưa mà còn đùa:

- Số anh... vất vả mà, bây giờ anh cũng vẫn vừa đi học vừa nấu cơm và chăm sóc hai đứa em chứ đã xong đâu. Nay, anh vẫn còn làm món trứng rán lộn xộn và canh bầu, em dám... ăn không?

Tôi vẫn nhớ lời tôi đã năn nỉ và mong ước mai này lớn lên anh Cu sẽ cưới tôi vì tôi thích ăn hai món này của anh. Anh còn nhớ không hay anh chỉ vô tình nhắc lại?

Hình ảnh anh Cu ngày xưa và bây giờ luôn ở trong trái tim tôi, một thứ tình cảm nhẹ nhàng, trong veo, là tình trẻ thơ hàng xóm lâu năm, tình bạn hay tình của tuổi mới lớn băng quơ?

Hai năm sau cả nhà tôi đi xuất cảnh sang Mỹ, tôi không có dịp tham dự ngày anh ra trường tốt nghiệp đại học như có lần tôi đã hứa với anh, mà ngược lại anh là người đưa tiễn tôi ra phi trường cái điều mà anh và tôi đều không hẹn trước.

Hôm ấy tôi buồn lắm chỉ nhìn anh mà không nói nên lời, mãi tôi mới nói được:

- Chúc anh ở lại bình an, anh sẽ ra trường và dạy học giỏi nhé.

Anh cũng buồn buồn:

- Sang Mỹ em có thèm ăn món trứng rán lộn xộn và canh bầu nấu tôm khô thì một ngày nào đó về đây anh sẽ nấu mời em.

Sau khi tôi sang Mỹ, anh em Hảo và tôi thỉnh thoảng có liên lạc qua lại.

Rồi tôi và anh Cu đều đã có gia đình riêng, mỗi người bận rộn cuộc sống của mình,

Tôi và anh Cu hai phương trời cách biệt, hai cuộc đời, hai lối rẽ khác nhau.

Anh em Hảo và tôi không thân như thuở nhỏ nữa, những người bạn hàng xóm cũ của tôi đã nhạt phai dần theo chồng chất của thời gian và cuộc sống. Tất cả chỉ còn trong kỷ niệm.

Bỗng một hôm tôi nhận được điện thoại từ anh Cu. Thì ra gia đình riêng của anh đã xuất cảnh sang Mỹ nhiều năm nay.

Anh vừa tình cờ gặp một người hàng xóm cũ nào đó ở Mỹ và người này cho số điện thoại của vài hàng xóm khác, trong đó có số điện thoại của tôi để anh Cu hỏi thăm hàng xóm láng giềng nơi xứ lạ quê người..

Khi tôi hỏi thăm gia đình anh thì anh Cu nói rất ít và chỉ nói chung chung. Anh hẹn khi có dịp sẽ nói nhiều hơn.

Tôi không là đứa trẻ con năm xưa xông xộc chạy vào nhà anh và biết hết mọi ngõ ngách tâm tư của cuộc sống từng người trong nhà anh nữa.

Và tôi cũng chỉ khoe với anh là các con tôi đã ăn học trường thành.

Thế là tôi và anh Cu cùng nhau nhắc lại những kỷ niệm xưa nơi xóm nhỏ khi chúng tôi còn nhỏ.

Ngày liên lạc được với tôi cũng là dịp con thứ hai của anh tốt nghiệp đại học, anh mời vợ chồng tôi tham dự, anh nhắc lại ngày xưa tôi đã không thể tham dự anh ra trường thì ngày nay hãy dự ngày ra trường của con anh và cũng là dịp bạn bè gặp lại..

Tôi đã vui vẻ nhận lời.

Nơi anh Cu ở cách nơi tôi không xa, chỉ gần một tiếng lái xe.

Tôi lái xe đến nhà anh, đây là lần đầu tiên chúng tôi tái ngộ kể từ ngày tôi đi xuất cảnh năm tôi 17 tuổi.

Vừa thấy anh, y như ngày xưa, hôm anh từ Gò Vấp lần đầu tiên trở về thăm xóm cũ tôi lại bật thốt lên mừng rỡ:

- Anh Cu...

Anh tuổi con khi tên Thân tôi biết thế mà sao vẫn cứ quen miệng gọi là anh Cu. Có lẽ cái tên anh Cu đã thân mến in sâu vào tâm khảm tôi suốt cả thời trẻ thơ.

Anh chẳng phiền toái tôi chút nào vì tôi vẫn dùng cái tên mà ngày xưa tôi đã có lần làm anh mắc cỡ với bạn bè, trái lại nét mặt anh cũng vui mừng rạng rỡ.

Anh ngạc nhiên thấy tôi đi một mình, bây giờ tôi mới kể anh nghe chồng tôi đã qua đời cách đây vài năm vì một tai nạn xe cộ khủng khiếp đã làm tôi bàng hoàng đau đớn, vì lẽ đó nên tôi ít khi nhắc đến cái chết của chồng.

Tôi ngạc nhiên hơn khi biết chuyện gia đình anh, người vợ đã lìa bỏ chồng con đi theo tiếng gọi tình yêu khác, anh đã ở vậy nuôi hai đứa con ở tuổi dở dang như các em anh ngày nào.

Anh từng có kinh nghiệm chăm sóc hai em nên săn sóc hai con rất chu đáo kể cả công việc nấu nướng cho con từng bữa ăn. Căn bếp vắng lạnh không có bóng dáng người mẹ đã có người cha thay thế...

Suốt những năm qua anh không nghĩ đến chuyện tái hôn chỉ vì muốn gần gũi để thương yêu bù đắp cho các con đã thiếu thốn tình mẹ, để các con không bị tổn thương thêm lần nữa. Mẹ đã bỏ rơi chúng, nếu cha sau đó cũng tìm hạnh phúc mới lấy vợ khác chúng sẽ cảm thấy bơ vơ và tủi thân dường nào

Tôi cảm phục anh đến nghẹn ngào:

- Anh là một người cha tốt, là một người đàn ông tốt, từ khi người đàn ông trẻ con 10 tuổi cho đến bây giờ. Người đàn ông có tâm hồn bao la yêu thương và biết cả nấu cơm quét nhà giặt giũ, biết chăm sóc người thân của mình.

Anh lại vui đùa:

- Ngày xưa anh đã nói với em anh là người đàn ông có số vất vả mà.
Tôi và anh cùng lẻ loi cô độc, có phải ông trời cố tình xô đẩy cho chúng tôi gặp lại nhau không?
Sau lần hội ngộ ấy anh và tôi dần dần thân nhau lại như xưa, anh thường lái xe từ thành phố anh đến thành phố tôi.

Hào từ Việt Nam được tin tôi và anh Cu đã gặp lại nhau nó mừng vui lắm luôn gọi phone nói chuyện để khuyến khích chúng tôi đến với nhau vì các con của tôi và con anh đều đã trưởng thành. Hào nói với tôi:

- Ngày nhỏ bạn thích anh Cu lắm mà, khi lớn bạn cũng thích anh ấy nhưng đã vội ra đi, tuy bạn không nói ra nhưng chơi với bạn, gần gũi bạn tôi đã hiểu thế. Bạn có biết là anh Cu đã mơ ước sau khi tốt nghiệp đại học sư phạm anh sẽ hỏi cưới bạn làm vợ không? Ngày bạn đi anh Cu buồn và hụt hẫng như một người vừa đánh mất tương lai.

Tôi cũng buồn và cảm thấy hụt hẫng như thế. Tôi và anh cùng tâm trạng mà cùng non trẻ vụng về chưa ai kịp nói lời yêu...

Không cần cô em út nói giùm. Anh đã đến thăm tôi với một bó hoa hồng đỏ thắm để cầu hôn tôi:

- Anh xin cưới em nhé. Em còn yêu anh không?

Tôi vờ ngây thơ vì chẳng còn ngây thơ như xưa nữa:

- Sao anh lại hỏi thế? Em yêu anh hồi nào mà còn hay hết?

- Anh còn nhớ có con bé năm lên 9 tuổi đã leo đèo theo anh ra sàn rửa bát sau nhà năn ni anh mai một lấy em, nấu canh bầu, trứng rán lộn xộn cho em ăn. Ngoài hai món “đặc sản” nhà nghèo ấy từ ngày chăm sóc hai con anh còn biết nấu những món ăn Âu Mỹ nữa ...

- Em chỉ thích ăn món “nhà nghèo” của anh thôi, trứng và canh bầu nấu tôm khô thôi. Thế thì số anh vẫn... khổ, vẫn vất vả. Ngày xưa nấu nướng hầu hạ cho các em của anh, rồi cho các con anh, nếu cưới em anh lại... phải nấu nướng cho em, cho cô vợ cuối mùa này nữa.

Anh vui vẻ:

- Chăm sóc cho những người mình yêu thương là anh vui rồi, anh tình nguyện làm người đàn ông số vất vả suốt đời.

Tôi dịu dàng nắm bàn tay anh:

- Em thử lòng và đùa với anh thôi, lẽ nào để anh chiều em mãi thế, em có còn là con bé hàng xóm của anh năm xưa đâu. Em sẽ thay đổi số mệnh cho anh, không để anh phải vất vả nữa. Em sẽ nấu cho anh những bữa cơm ngon để cảm ơn anh ngày xưa từng mời em ăn cơm cũng như cảm ơn anh đã thực hiện lời... năn ni của em, hôm nay xin cưới em...

Anh kéo tôi sát vào người anh và ôm tôi, vòng tay đàn ông yêu thương che chở, vòng tay này đã từng của hai em anh, của hai con anh và hôm nay thuộc về tôi:

- Cho anh xin lỗi ngày xưa đã mấy lần nổi giận búng tai và nhéo tai em nhé. Em biết không, khi ở tuổi lớn lên anh đã từng mong được bên em để nói lời xin lỗi này.

Tôi nũng nịu trách:

- Anh nhắc lại chuyện cũ em bắt đền anh đấy. Làm sao bây giờ? Chả lẽ em... nhéo lại tai anh?

- Đừng em, anh sẽ đền em bằng những nụ hôn, tuy muộn nhưng vẫn là những nụ hôn đầu đời của tình yêu chúng ta nhưng vì duyên số nên đến gần cuối đời chúng ta mới đến với nhau.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Nuôi Tiếc

Còn tìm đâu nữa

Màu áo em tan trường về

Vành nón nghiêng che

Dòng tóc ai ru lời thề

Mùa thu ngập ghé

Bâng khuâng vàng lá công viên

Trong ta tình thắm đôi tim

Hồn dâng sao xuyến

Tháng Bảy Mưa Ngâu

Mưa Ngâu tháng bảy ngậm ngùi,

Đàn chim Ô Thước sục sùi nhìn nhau.

Bên kia nửa quả địa cầu,

Đôi ta cách trở nổi sầu cao dang.

Băng Hà một giải sông ngăn,

Để em cách một dặm ngàn xa xôi.

Từ anh biển gọi ngàn lời,

Tàu đi biển biệt về nơi chốn nào?

*Hạnh phúc vô biên ngọt ngào
Dịu dàng mắt nâu
Yêu thương xanh mãi ngàn sau.*

*Ai lãng du quên mất đường về
Bao thiết tha tình trót u mê
Trông lá thu rụng rơi rơi tả
Mùa thương đã chín...tái tê!*

*Xa khuất xa mờ trong chiều tà
Mây hắt hiu khói sương nhạt nhoà
Đâu vòng tay , vẫn vương tình nhớ
Đâu bờ môi ấm người hồi...tan mơ!*

*Còn tìm chi nữa
Buông khuâng nhịp bước cô liêu
Màu tím tôi yêu
Tìm trong hoang phế tiêu điều
Sầu khúc quạnh hiu
Dệt nên tiếng ca từng chiều
Lời yêu rạn vỡ
Tình hết vương tơ ngàn trùng
Đời đã chia ly
Còn tìm chi nữa
Tình bỗng hư không!
Ngọc Quyên*

Cát vàng nằm duỗi hư hao,
Chờ con sóng vỗ thì ào, cơn man!
Mưa Ngâu tháng bảy làm than,
Cát vàng đã xóa muôn ngàn hôn mê.
Chiều nay biển vắng ê chề,
Mưa Ngâu tháng bảy vỗ về niềm đau!
Ai ơi! Xin bắc nhịp cầu,
Để cho Chức Nữ qua cầu một hôm...

Linh Đắc

AI BIỂU ANH YÊU!

Thời hiện đại mà tình còn thơ dại
Làm sao anh đánh lại mấy Cây Si?
Họ tinh vi, anh bình dị, chậm rì
Em thành thị, anh nhà quê. Khổ trí!

Á Nghi, 3.6.2016

CHỊ EM ƠI KHƠI LỬA!

Gọt vắn, đẽo chữ khen nhau
Xung vương, xung bá đò au “bút trường”
Xuống trầm, bay bổng: sách giương
Cương, nhu: xu nịnh! Chán chường thể nhân!

Hợp nhau phong thánh, tôn thần
Tò mò, tọc mạch, truồng trần bóc ra
Chuyện trò: soi mói điều tra
Gom gắp tất tạt chuyện xa, hại người.

Trầm trồ: -“*Hoàn hảo!*” Hết hơi
Còn đâu hào hứng Lửa khơi Quê Nhà?
Người ta người lạ kia mà
Họ còn dám nhắc: -“*San hà tị lo!*”

Chị em: quen, lạ? Già đò?
Xúm nhau áo xắm hát hò vui chơi?
Lửa khơi! Cơi lửa! Xin mời!
Chứ ru nhau ngủ, ông Trời giúp ai?

Con Trung, cháu Triệu bên ngoài
Tự do! Tâm có đoái hoài bên trong?
Đèn dầu Em Út thấp chong
Mãi gươm cho bên môi mong: vung cùng!

Ý Nga, 2.6.2016